

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு,

புரையாக்கம் சென்னை.

Vol 4]

1931 வரு ஆகவ்டுமீர் 27வ

[No. 34.]

பொருளடக்கம்.

1. தலைவக்கம் (Leader)	661	5. யாப்பிலக்கணம் (ஆசிரியப்பா)	669
2. சிதம்பரதேவர் சரிதம்		6. கம்பராமாயணம் (தைவமாட்டு படலம்)	
Dr. V. S. அருணாசலம்பிள்ளை	663	T. N. செஷாசலம் B.A. B.L.	671
3. ஊழலினையும் ஆள்வினையும்.		7. ஞானமணி - (மந்திரசாலைச் சரூக்கம்-101-108)	
K. நாராயண ரெட்டிகாசு	666	K. இராமரத்தம் ஐயர் B.A.	674
4. ஆண்டாள்—(கல்வியும் கவித்திறமையும்)		8. மலர்வணம்—விதியில்லா மதிபாலன்	
E. N. தணிகாசல முத்தியார் B.A. B.L.	668	“மதுகரம்”	675
		9. வர்த்தமணம்.	679

கலாநிலயம்

வாசா கைக்கரியம் 1.

சீரானறையில் சான்றவரொன்றத்தகுந்த தாயுமானவர் பட்டினத்தடிக்கள் அணைய தூய்மையேயர், கல்லாத கயவரென்றும் மெய்யிலாப்பொய்யரென்றும் புனைவேடக்கதைவல்கள் பயின்றதுதிரிபவரென்றும், விலைமாதர் மயல்பட்டு உழலும் காழுகர்களென்றும் தம்மையே பற்பலவாறு இழிவுபட்ட பழித்துக்கூறிக்கொள்வதை அவர்தம் பாடல்களில் மிகுதியும் காண்கின்றோம். இந்நூல்களின் கேள்வியறிவு சிறிதளவு இருப்போர்க்கும் இது தெரிந்திருந்தருமாதலின் இங்கு அவைகளை எடுத்துக் காட்டவேண்டா. அவர்தாம் தம்மைப் பழித்துக் கூறிக்கொள்கின்ற சொற்களின் வன்மையையும் அளவையும் நோக்குமிடத்து, அன்னவரில் பாலியர் பிறரில்லியோர் மொழிகளின் புன்தொழிற்கு உடன் படுத்தும் படுபழிக் காரியங்களில் இதுவுமொன்று. பழிக்கஞ்சா இழிதகை மாக்கள் மிக்கொடிய தீத்தொழில்கள் புரிந்தாலும் அதற்கென்றும் கழிவிரக்கம் கொள்வனினறியே தக்கதே செய்தனர் தாம் என்னும் அமைதியே தேட முயல்வார். பெரிசேயர் தாம் மலேவாக்கு காய்க்களின் பாங்குகளினின்றும் நீங்கியிருக்க

கும் காலியிலும் சீரியதல்லாத ஒரு சிறு எண்ணம் தம்மிடத்தே தோன்றியதோ இல்லையோ என்பதன் முன், பாதகம் ஏதோ பெரிது தாம் புரிந்துவிட்டது போற் மனம்பதைத்து வாய்குழறி மெய்க்கடுக்கி உற்றபழி உரைத்தாற் போம் என்னும் பான்மையில் பல்படப் பகர்ந்து பரிபவராவார். குற்றமெயல்லாதவற்றையும் தம்முடைய குற்றங்கள்போல் தண்டனைகள் செய்துகொள்வார் இச்சீரிசேயர். வாரணசி சென்றிருந்த பார்ப்பனன் மனையை இரவுதோறும் காத்திருந்த பான்டியமன்னன் அன்னான் மீண்டது அழியாது கதவினை யிடித்ததால், அம் மறையோனுக்குத் தன் மனைவியின் பால் அல்லியம் வீணாத்ததற்கு ஆற்றாது தன் கரத்தின்கே குறைத்தகொள்கை குற்றந்தான் இழைத்ததற்கோ. மன்னுயிர் ஓம்பும் மாபெரும் பாதிரத்தினின்றும் தன்னுயிர் ஓம்புதல் பாதகம் பெரிதுடைத்தனைக் கருதினான் ஆபுத்திரன். தாம் கொள்ளையடித்துவந்த பொருளைக்கண்டு களிப்போர் வார் ஒருதிறத்தோ ரென்னின், மறுதிறத்தோர் தாம் ஈட்டிய பொருளைப் பிறர்க்கீழும் செவ்விய வாங்க்பு பெறுமையால் தாமே துக்கநேருமாயின் அப்போது அதனைத்தாம் கொள்ளைகொண் டெண்ணக்கே நிகராக அஞ்சி மாழ்குவார்; நாணின்றிச் சென்றிரப்பார் சிறியோர்; பெரியோர், இரப்போர்க்கே கொன்று இல்லையென்று இயம்பநேருக்கால் நாணந்தலைகொண்டு செத்திடுவார். தன்னிற் குற்றமுடைய கையன் வேறில்லை என்று எண்ணினான் பொற்கைப் பான்டியன். தெய்வக்கடினையினின்றும் உண்டானேல் தன்னிற் பெரிய

வஞ்சகங்கள்வன் வேடுவனுவான் எனத் துணிய்தான் மணிபல்லத்தில் மண் னுயிரீர்த்த அவ்வுத்தம் ஆபுத்திரான். இரத்தலின் இன்னது இல்லையாயினும் ஈதல் இயையாக்கடை அதுவும் இனிதெனவேண்டி, 'பாபியான் மாளாது இப்பாழுடலை எற்றுக்குச் சுமக்கின்றேன்' என்று புலம்புகின்ற மேன்மக்களை இக்காலத்திற் காண்பது அரிதேனும் கருத்தினால் நினைத்துவக்க இயலும். தாயுமானவர் முதலியோர் தம்மை இகழ்ந்துகொள்வதெல்லாம் ஒரு வகையில் இத்தகைத்தே என்று கொள்ளல்வேண்டும்.

இதுவன்றி இன்னொரு வகையிலும் அவர்தம் தன்மையை நோக்கலாம், பிறர் இன்பதுன்பங்களைத் தம்முடைய இன்பதுன்பங்களாகக் கொள்வதெல்லாம் பிறருடைய பழியையும் தம்முடைய பழியாய்க் கொள்வர் மேலோர். மாண்புடைய சான்றோர்களே தனிநிலையன்று. அவருடைய உணர்வும் நினைவும் பிரபஞ்சமடங்கலும் அளவீடு இருக்குமாதலின் தம்மை மற்றவர்களைவிட ஒற்றுமைப்படுத்தும் உணர்வினது ஊக்கத்தால் ஏனையோர் திமைகளைத் தாம் மேற்கொண்டு தம்மின் வழியே அதற்கோர் கழுமாயுந் தேவெது தங்கள் கடலும் ஆற்றுவார். இயேசுகிறிஸ்துவார் இவ்வண்ணம் உலகத்தின் பாவங்களை எல்லாம் தான் சுமந்து அதற்காகத் தன்னைக் கழுமரத்தில் பசியாக்கிக்கொண்டார் என்று கூறும் கிறிஸ்திய கொள்கையின் தத்துவம் இதுவே. இயேசுகிறிஸ்து அதனை அறிந்து செய்தார். இவ்வகைத் தெளிவின்றியேயும் ஒற்றுமை உணர்விலும் தாயுமானவர் அனைவ் உத்தமர்கள், பிறர் பூரியும் தீச்செயல்களைத் தம்முடைய செயல்கள்போல் பாவித்து, 'பொல்லாத சேயெனின் தாய் தள்ளல் நீதியோ..... ஒன்றுமறியா வெறுத் துறும்பினேன் கைவிடெல் நீதியோ' என்று இன்னபல வேண்டி இறைவனை இறைஞ்சுவார். இவ்வாறு இவர் இயம்புவதும் வேண்டுவதும் மாறுபடின்னைத் தம்முள்ளடக்கிய பான்மையால் நிகழுகின்றனவேயன்றி அவர் தம்முடைய தனித்த திமைகளைச்செய்து கட்டுவாப்பால் இரக்கம் வேண்டுகின்றொரு எனன்னபாகாது. 'உதர்பினைநோக்குவிமை யுறவென்பெறுதி போலும்' என்று உடன்பிறந்தமரபினால் இராவுணையேடு அவன்பழியில் தன்னை யும் உளப்படுத்தி உரைக்கவல்லவன் அரக்கர் இனத்துதித்த குடும்புகள் தன் ஆவனென்னின், அவனில் ஆயிரமடங்கு உயரிய பெரிதோர் சிலர் உலகுநா ஜீவகோடிகளைத்தும் தம் முன்பிறதி என்ற நிச்சய உணர்விலும், 'நாயினேன், பேயினேன், வஞ்சகங்கள் வனென்.....' என்று இன்னவையற்றுந் தம்முடைய இழிவைக் கூறிக்கொள்ளுங்கால் அவ்விழிதகவுடைய மற்றவர்களையே தன்மையில் வைத்துப் பேசுகின்றார்களென்னும் துண்ணிய உண்மையை துனித்துணர்ந்து எளிபதாகும்.

இத்துணை யாம்பிங்குத் கூறியது அத்தத்துவத்தை விளக்குவது மாந்திரமன்றி வேறோர் நினைவையும் உட்கொண்டிருக்கின்றது. தாயுமானவர், 'வாசகைக்கரிய மன்றியொருசாதனம்... வாலாயமாப்பொழியியேன்' என்றொருபாட்டில் தன்னை வைதகொள்வதை யாவரும் அறிந்திருப்பார் இதுவும் உலகத்தின் பொதுமக்கள் புன்மையைத் தனதாக்கிக்கொண்டு புணர்வைகளில் ஒன்று. நன்மாதர்க்கத்தில் இச்சைபோல நேசா னுசாரியாய் விவகரித்து விண்மொழிகள் சில விளம்பு

வதுடன் தம் கடமையெல்லாம் முடிந்துவிட்டதாய்க் கருதிப் பண்டையபடி தம் பயனும் நயனுமில்லா வழிகளிலேயே உமல்வது மாறுபட்டவாறு பகுதியின் ஒருக்கமாவது எத்துணை இழியிற்கும் இன்னல்களுக்கும் இடமாகின்றதென்பதைக் கணித்து நோக்குங்கால் செம்மையிற் சித்தம்வைத்த பெயர்வார். சாலக்கலங்குவார். வள்ளுவர் பெருமையைப் பள்ளிக்கடும் முதல் பல்கலைக்கழகங்கள் ஈரூக்கப் பலபட வழங்குவதெல்லாம் வாசகைக்கரியமாகின்ற கொடுமையை முன்னோரிடத்தில் எடுத்தியம்பி யிருக்கின்றோம். வள்ளுவர் பிறந்த நாடன்றோ இது என்று இதுமார்த்தரைப்பர் தேசாபிமானிகள், "நந்தம் வள்ளுவரை வேறு எப்பாஷை உடையது" என்று நெட்டுரை நயில்வார் தமிழ்பிரமாளிகள். திருக்குறளின் மேன்மையருமைகளைப் பற்றி சித்தத்தும் சொற்பொழிவுகள் எத்தனையோ. திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடும் கழகங்களெக்குக் குறைவில்லை. எனினும், அத் தேசபத்தர்களும் தமிழ்த்தொண்டர்களும், சொற்பொழிவாளர்களும், கழகத்தினர்களும், இவர்தம்மேலே நடிக்கும் ஏனையோர்களும், தத்தம் தனிவாழ்க்கைகளிற் பூரியும் அவலச்செய்கைகள் ஒருபுற மிருக்க, பெரிதான நன்மைக்களையு முயல்கின்ற இயக்கங்களினதும் மொழிகின்ற வழிகளைத்தும் அவ் வள்ளுவர் வகுத்துரைத்த உண்மைநெறி ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வோர் வகையிலே நேரி எதிர்ப்பட்ட டிகலிசிற்பதைச்சுற்றே உற்று நோக்கினால் உணர்வது அருமையன்று. "இலமென்றதை இயிருப்பாரைக் காணின் நிலமென்னும் நல்லாநகும்" என்ற குறளிற் கு இக்கால தனதாய் முறைகள் ஒன்றையு மிணங்கவில்லை. எத்தனை யிலும் வாதிக்கப்படும் சீர்திருத்தங்கள் ஒன்றாகலும் திருக்குறளின் அருநெறிக்கு ஒக்க நிகழ்ப்பதன்று. "பெய்க்கலும் நஞ்சண்டமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்ட்பவர்" என்ற குறளெங்கே, இக்காலத்தவர் நாகரிகத்தைக் கொண்டாடி உரைக்கும் மொழிகளெங்கே. இப்படியே வள்ளுவர் குற்றத்தி உண்மைநெறியை உரைக்கின்ற மேன்மக்கள் எல்லாரையுந் சென்றடைகின்றது. எல்லாம், வாசகைக்கரியாவதன்றி அவரை வழிபட்டு ஒருக ஒருவரேனும் முயல்வாரல். முற்காலத்தவரல்லாமல் தற்காலத்தவர்தவலும் துணியு துணியை நல்லுரைக்கும் இவ்வண்ணமே வாசகைக்கரியமாய்த் தள்ளப்படுகின்றது. அன்னார் புகழைத் தமது பெருமையின்பொருட்டு வளர்க்கும்வண்ணம் அவ்வப்போது சில வாய்ப்புகள் வழங்கிக்கொண்டிருந்தால் போதுமென்பதே மக்களின் கொள்வனவாயிற்று. அவர் இயம்பும் மொழிபற்றி ஒருகவேண்டுமென்ற நினைவுந் தோன்றாதது கவிபுகக் கயமைகளில் மிக்க கொடியது. சென்னைச் சட்டசபை அங்கத்தினர்களில் ஒருவர் தமிழின் அருமையை யு மாற்களின் உரிமையை யும் பற்றி நிகழ்த்திய ஓர் சொற்பொழியினிடையே, 'ஒளவையும், சிலப்பதிகாரம் எழுதிய மணிமேகலை யும் போன்ற மாந்தரிகள் இருந்த நாடன்றோ இது' எனவியம்பினார்—இது நகைத்தற் கொடுத்த தன்று. பேச்சிற்கு யாதேனும் இரண்டு பேர்களும் சில சொற்பொருட்களும் கற்றவர்களே பெருமூர்தும் நம்மை வாழவைக்க வருகின்ற பாவத்தை நினைத்து அமுக்கின்ற கண்ணீர் ஆறுகப் பெருகவன்றோ வேண்டும். வாசகைக்கரியமே செய்வதற்கு எந்தப் புலனுந் சொல்லே போல் வல்லமை யுடைத்தன்றோ.

சிதம்பரதேவர் சரிதம்.

[650-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3. அரண்மனைப் பள்ளியிறை.

இந்திரசேனை:—பிராணநாதா, புத்திரபாக்யமில்லாத இந்நிலையை ஓர் குறைபாடுகட மகளுக்குக் கடவுள்வைக்கவில்லை, மமது புத்திரிகளில் காந்திமதி, எல்லாக்கலைகளையும் கற்று அஸ்திரசஸ்திரப் பிரயோகங்களிலும் பயிற்சியடைந்து சத்தருவைச் செயிக்கத்தக்க ஆற்றலுடையாளனரே? சந்திரவேகை காந்திமதினைப் போலவே சகலகலா வல்லமையிலும் மந்திரதந்திர யுக்தி சக்தியிலும் ஆயுதாப்ரியாசத்திலும் தேர்ச்சியடைந்துதனக்கு நிகரில்லையென்று நியிர்ந்திருக்கிறார், இந்துப்பாக்கியம் தங்களுக்குயன்றி எந்த அரசருக்கென்றது? அப்படியிருக்கத் தேவரீர் விபாகுலமடைந்து இராஜ்யவிசாரணையுமின்றிப் பள்ளியிறை விட்டகலாது சேரேகிந்திருக்கிறீர்களே! இதைன்ன புதுமை! நாங்களைப்படிச் சகிப்போம். கவலையை ஒழித்து நித்தியகடனை முடிந்துச் சபைக்குச்சென்று நாங்கள் வாஞ்சையுடன் பாதுகாத்துவரும் பிரகஜைகளைக் கணிக்கச்செய்யவேண்டும். சபையோர்கள் மமது காரியாதிகளை எப்படி நடத்திவருகிறார்களோ, சற்று யோசியுங்கள்."

சுமதிமாதா:—“ஓ, என் இன்னுயிர்தலைவா! என் தமக்கையும் யானும் பலநாள் தேவரீருக்குத் தேறுதல் சொல்லியும் கொஞ்சமேனது மிரங்காமல் இப்படித் தேக்கத்துக்கு நலிவுகொடுப்பது தருமா? பெண் அரசு செய்ததாகக் கேட்ட தில்லையா? மலைகள் அரசு புரிந்து திக்கிஜயமும் செய்ய வில்லையா? மதுரையிற் பாண்டிய அரசன் புதல்வி சித்திராங்கி அரசுசெலுத்த வில்லையா? இன்னும் அநேகப் பெண்ணரசுகளிருந்ததாக அறிந்திருக்கிறோமே. அதுபோல மமது புதல்விகளும் அரசியற்றுவதற்கு யாது தடையிருக்கின்றது? அவர்களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி போதாதா? அவர்கள் கிளர்தோறும் ஆண்வேடும் பூண்டு ஒருவரோடொருவர் தங்கள் பயிற்சிகளை வளர்த்துக்கொண்டு வருவது மன்றி யுத்தகாலங்கள் நேரிடும்போது யுத்தமுக்கத்தில் ஆண்மக்களுக்கு நிகராகத் தம் ஆற்றலின் சிறப்பை எவ்வாறு காண்பிப்பது என்று ஒவ்வொருவரின்மும் ஒவ்வொரு முறையைப் பழக்கப்படுத்தி வருகிறார்களே. இவர்கள் இப்படி இருக்கத் தேவரீர், இராஜாங்கத்தை ஏற்று ஆண் ஆண்மகளை மைக்கு வருந்துதல் தருமோ? ஒருத்தி இராஜாக்க மெற்றுக்கொள்வதற்கும் மற்றொருத்தி மந்திரியா யிருப்பதற்கும் பயிற்சி யுடையவர்களே. தேவரீர் எழுந்திருந்து சேரக்கத்தை நீக்கி நடக்கவேண்டிய காரியாதிகளைக் கவனிக்கவேண்டுகிறேன். இப்படித் துயரமே பெறவதால் ஆண் மகவையடைந்து ஆந்தமடைய முடியுமா? முயற்சியின்றி எதைத்தான் சிறைவேற்ற முடியும்?” என்று வினயமாய்ப்பேசி அடிவருநடி புண்சிரிப்புத்தவமும் முகத்தோடும் அயல்கின்றார்.

அரசன் பஞ்சணையி லெழுந்து உட்கார்ந்து தன் மனைவியரை நோக்கி; “ஓ என்னிரு கண்ணிமணிகளே! உங்களைப் பட்டமகிஷிகளாகப் பெற்ற எனக்கு யாது குறை? உங்களுடைய யுக்தி சாட்சத்தியத்தாலல்லவோ நான் சகரவர்த்தியா யரசு புரிக்கின்றேன்? தம் கர்ப்பத்துகித்த குழவிகள் அற்புதாய்ப்போமா?

நீங்க ளிதவரை ஒதியவ யாவும் நேரிதே; ஐயமில்லை. சோகித் திருப்பதால் என்ன பயன்? மமது குறாரத்திகள் சத்தருக்களை வெல்லவும் இப்பிரரசுகின் தாங்கவும் சக்திபுள்ளவர்கள் தான், ஆயினும்..... (தடாக் தடாக் தடாக்.)

இந்திரசேனை:—“யாரடி பங்கே கதவைத் தட்டிகின்றது?”

புஷ்பகவல்லி:—அம்மணி, அடியேன் புஷ்பகவல்லி, அனந்தம் வந்தனம்; மன்னிக்க வேண்டுகின்றேன்.

இந்திரசேனை:—புஷ்பகவல்லி, என்ன ஆபத்து! நீ சமயம் தெரிந்து நடப்பவளாயிற்றே. இந்தச் சமயத்தில் தகுந்த காரணமின்றி வரமட்டாயே யாது விசேடம்?

புஷ்பகவல்லி:—அம்மணி, முதன்மந்திரி விசுரமசேனர் மிகவும் பரிவுடன்வந்து இராஜசேவை அவசியம் கிடைக்கவேண்டும் என்று பிரர்த்திக்கின்றனர்; அவர் பரிவினைக் கண்டு ஆற்றமுடியாமல் இவ்வுரிசுத்த பயத்துடன் வரவாயினேன். கட்டளைபிட்டாலழைத்து வருகின்றேன்.

அரசன்:—விசுரமசேனை வரச்சொல்.

இந்திரசேனை:—அப்படியே, முதன் மந்திரியையழைத்துவர மகாராஜாவின் உத்திரவாகி இருக்கிறது, போகலாம்.

விசுரமசேனை:—மஹா ராஜாவே! ஏசச்சுராதி பதியே! என் தந்தைக்கு நிராரான சூரணையுள்ள அரசிசு, தெய்வமே, மலங்காரம்; அம்மையே, மலங்காரம்.

அரசன்:—விசுரமசேனரே எழுந்திருக்க வேண்டுகிறேன்."

அரசியர்:—மந்திரி, எழுந்திருக்கவேண்டும்; வந்தனம், வந்தனம்.

விசுரமசேனை:—அடியேனுக்குக் காட்சிகொடுந்தருளியது என்பாக்கியம்; நானிந்தச்சமயத்தில் இம் குவந்து இடர்ச்செய்வதைப் பொருத்தருளவேண்டும்.

அரசன்:—இவ்வளவு விபாகுலத்துடன் பள்ளியிறை தேடிவந்து முகம்சொர்ந்து நிம்பதற்கு என்ன காரணம்?

விசுரமசேனை:—தேவரீர் பள்ளியிறைவிட்டு நீங்காமற் சோகமாய்க்கிடப்பது தெரிந்து இவ்விடம் வந்தேனும் தரிசினுஞ் செய்யலாமெனத் துணிந்தேனேயன்றி வேறொரு காரணமில்லை. எனினும், தேவரீர் எமதண்ணையுடையிருக்கும் பள்ளியிறைக்கு நான் வந்தபிறை பொறுத்தருள்க.

அரசன்:—விசுரமசேனரே, என்னரண்மனையில் நீர் வரக்கூடாத விடமுமுள்ளதோ? என்ன இங்குத் தேடியுடைந்ததன் காரணத்தை விசுவரீர் கூறி என் ஆற்றமைையை நீர்ப்பிராக.

விசுரமசேனை:—ஓ மஹாநாயகா, இவ்வளவு பாக்கியங்களுடனும் ஏசுசுராதிபதியாய் இருந்து அரசு சாட்சி செய்யினும் இறுதியில் ஓர் நற்கதி கொடுக்கவல்லபுத்திரினில்லையே. இவ்வளவுபுத்திரியா? “புத்” என்னும் நரகத்தினின்றும் தன் தந்தையைக்காப்பதனாலேயன்றே “புத்திரன்” என்று அவனை மறைகள் கூறுகின்றன.

ஆதலால் ஓர் புத்திரன் வேண்டுமென்ற சோகத்தால் தேவரீர் வருந்து மிதனையறிந்த சபையார் யாவரும் வாயிலீற் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அடியேன் கருத் தென்னலெனில்—சோகத்திருப்பதிருப்பயனிலை. நாம் வழிபடு கடவுளாகிய விசுவநாதீசுவரரைச் சிந்தித்துத் தவம்புரிந்து அவர் கிருபாகடாஷுத்தாற் புத்திரபாக்ஷியம் பெறலாமென்பது என் நம்பிக்கை. ஆகையால் தேவரீர் சோகத்தை யகற்றித் தவத்திற்கு முயலவேண்டு மென்பதே.

அரசன்:—“ஓ மந்திரி, உம்மைப்போன்ற வோர்நன் பனைப் பெற்ற எனக்குக் குறையுமுண்டோ! உள்ளது உள்ளபடி என்னுடைய எண்ணத்தை யறிந்துரைத்து விட்டீர். உமது யுக்தியே யுக்தி. ஆக கங்காதார, என் விசுரமேசனார் சிரஞ்சீவியாயிருக்க வரமளிப்பாயாக! விசுரமேசனரே, நீர் வருவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்கு முன் என் நாயகிகள் என்னை தேற்றியிருந்தனர். என் கண்மணிகளான புத்திரிகளுடைய வீரத்தை யுமெடுத்துக் கூறினர். நீர் சொல்லிய துட்பத்தை எடுத்துக்காட்ட நினைத்தேன். அதை யான் சொல்லுவ தற்குப் பதிலாக நீரே விளக்க உரைத்துவிட்டீர். ஆகையால் யான் இனி உமதிட்டப்பட சங்கரசேவை செய்வதற்கு என் பத்தினிகளுடன் முடிவிலேன். நீர் சபையோரை அழைத்துக்கொண்டு சபைக்குப் போவீ ராக. நானும் இதோ நித்தியகடனை முடித்துக்கொண்டு அங்கு வருகின்றேன்.”

பள்ளியறைக்கு வெளியில் அரசும் இன்றி ஒளிந்து நின்று இருக்கிற தவையை அனைத்தையுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த பராக்ரமசேகரன், தன் தென்னம் சிறைவேறுதது கண்டு, “கேடுவரும் பின்னே மதி கேட்டுவரும் முன்னே,” என்னும் பழமொழிக்கிணங்க கத்தேகம் பபடவென்று நடுக்க மயிரிசிரிப்ப அந்த அறையினுட் புருந்தான். இவனைக் கண்டவுடன் இராஜப்பனிகள் அச்சமுற்றும் திரைக்குள் மறைந்தனர். தழைத்தவன், பரப்பாய் இராஜனைப் பார்த்துத், “தழைப்புகைய என் சகலாந்திரிய, ஏனிர்தவையாகுலம்? பிதார்கம்பம்செய்ய என் குமாரர்கள் மூவாயிருக்கிறீர்களே. தங்களுக்கு யாரிடம் சிறுப்ப மதிகப் உளதோ அவனை எல்லீகாரம் செய்துகொள்ள லாகாதா? பின்னாகளில்லாத அரசர் இவ்வளவில் அவ் விதம் செய்வதில்லை? செல்காலமெல்லாம் சென்றபின் ஏன் பின்னாவரத்திற்குத் தவம்முயலப் போக வேண்டுமே? அப்படித் தவம் பண்ணினார் புத்திரபாக்ஷியம் உண்டாகுமா? வீணாகத் தவவேடம் பூண்டு வருத்தவேண்டாம். ஒரு புத்திரன் போகாவிடில் மூவரையும் சகீகாரரூப செய்துகொள்ளலாமே. இதை யேன் விசுரமேசனரே நீ சொல்லாமல் இருந்துவிட்டாய்?” என்றான்.

அரசன் சினத்துடன் பராக்ரமசேகரனைப் பார்த்து, “நீ யுமதயின் நி உன்னே தழைத்ததுவே பிழை. என் பத்தினிகள் அருகில் இருக்கின்றார் என்பதைச் சற்றேறும் நினைக்கவில்லை நீ. தவிர, மந்திவர் பேசிக்கொள்வதை மறைத்தறிந்து கேட்டு உத்தமர்க்கு அழகன்று. உன் மனோவிசாகரத்தை உன்னுடம்பும் முகமும் வெளியிடுகின்றன, கடவுள் யாவரையும் காப்பவர். ஆகட்டும்; சங்கரசேவையா லெமக்குப் புத்திரனுதிகாமற் போகின் நின் புத்திரர்களிலொருவனை சகீகாரம் செய்துகொள்ள யோசிப்போம். இப்போது

இவ்விடம் விட்டகன்று சபைக்குப் போவாயாக,” என்று மனவெறுப்புடன் கூறினான்.

இவ்வாறு வடித்தரைத்ததைக் கேட்ட சேனாதிபதி முதன்மந்திரியைத் தொடர்ந்து சபையை நோக்கிச் சென்றான் அரசன் பத்தினிகளுடன் எழுந்து பள்ளியறைபயிட்டு நந்தவனஞ்சென்று சந்தமமர்ச் சோலை யினிழுவில் இரத்தினபிடத்தில் வீற்றிருந்து யோசிக்கலானான். “பராக்ரமசேகரன் என்னம் எவ்வீத மிருக்கலாம்? சிறிதும் அச்சநின்றித் தன்னைத்தனக்கே தெரியாமல் பபடப்புடன் பள்ளியறை துழைந்தும், நாம் சொன்ன பதிலிலும் முகங்கருத்து வியப்புற்றுப்போனதையும் ஆழ்ந்து கருதாமலில் அவன் தன் மனதில் நமக்கு சேஷமத்தைக் கோரியவனுய்த் தோற்றவில்லை. தனது லாபத்தை இச்சிந்து அதை சிறைவேற்றுதலுக்கே அவசரப்படுவான்போ லீருக்கிறான்!” என்று தனக்குள் தானே சொல்வதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அரசிகள் அவனை வணங்கி, “ஐயனே! அவர் தன் குமாரர்களி லொருவருக்கேனும் தங்களுக்குப் பிறகு இராச்சியத்தை பெப்படியும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வெறுகூலமாக முயற்சி செய்துவருகின்றார். இன்றைக்குத் தான் உன்றும் புறமுமாக வெளியிட்டார். ஜகதீச்வரனாகிய சாம்பசிவமூர்த்தியைக் குறித்துத் தவம்பண்ணினால் ஒருவேளை நமக்கு ஆன்மகவு பிறந்துவிடுமோ என்று வெருண்டு தன்னைனைத்தை யில்வளவு அவசரமாய் வெளியிட வந்தார். எப்படியும் அவர் நமது சேஷமத்தைக் கருதியவராகத் தோற்றவில்லை. இது உண்மை. தேவரீர் அவர் விஷயத்திற் சாக்கிரதையாக விருக்கவேண்டும் என்பது எங்கள் பிரார்த்தனை,” என்றனர்.

அரசன் தனக்குள், அவனைச் சேனாதிபதியாய் வைத்திருப்பது பெரும் தவறு என்று தீர்மானித்துப் பத்தினிகளை நோக்கி, “ஏதோ மடமாணமடமும் பார்ப்போம்; கடவுள் கிருபை எப்படி இருக்கிறதோ; ஆயினும் சாம்பசிவமூர்த்தியைப் பழித்துத் தவம் பண்ணுவதற்கு நீங்களிருவரும் ஏகாக்ர சிந்தையர்களாயிருந்து இன்றுமுதல் என்னுடன் விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். விசுவநாதரைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து அனுதினமுற் தரிசித்து நமது குறைகளைச் சொல்லி மறை யிட்டுக்கொள்வோம்; அப் பரபரக் கடவுள் கிருபை செய்வார். அப்படியின்றி நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற் சென்று தவம்புரிவதற்கு இப்போது நமக்கு நேரான காலமன்று,” என்று கூறினான். பத்தினிகளும் அதற் கிணங்கவல்லவாய்வு அரசனைத்தேர்ந்து சோமாவாரம் அனுஷ்டிக்க லானார்கள்.

4. விஜயசேகரன்.

இராஜவிதியின் அரசனாண்மனைக் கருகில் பள்ளிரண்டாவது மூன்றாவது மாளிகையான ஓர் கட்டிடத்தின் மூன்றாம் மாளிகையில் இரகசியமான ஓர் சிறு அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு விபாகுலத்துடன் தனது முதல்புதலன் சோமாலசேகரனைப் பார்த்து, “ஓ குமாரா, நமதிட்டம் இன்னும் சிறைவேறவில்லையே. உங்களிலொருவனைப்பாவது தத்தமெடுத்து இராஜப்பத்தை நமது சந்ததிக்குக் கொடுத்துவிடுவான்குலசேகரனென்று நினைத்திருந்தேனே; அன்று இராஜ சபையில் அவ் விசுரமேசனன் என்னை அவமதித்துப்

பேசினதும்லாமல் இராஜனுக்குப்பத்திராபேட்சையு முண்டுபண்ணிச் சங்கரநேவை செய்து புத்திரனைப் பெற முயலும்படியும் செய்துவிட்டான். நானென்ன உபதேசம் செய்தும் குலசேகரன் என்னைக் கடந்து அவமானம் பண்ணி யறுப்பிவிட்டான். இவை யெல்லாம் உங்களுக்குத் தயாரித்திருக்கிறது. இனிக்குடவுள் கிருபைகூர்ந்து இவ்வரசனுக்குப் புத்திரனையும் கொடுத்தவிட்டால் நாம் செய்துவது யாது? இதர உபயோகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த காலஞ்சேலுத்து வதோ நமது கதி? நீங்கள் மூலமும் யோசனை செய்து தகுந்த யுக்தி சொல்லவேண்டும்," என்றான் பாரதம சேனன்.

பிதாவின் முகவிகாரத்தையும், அவனது மனோ விகாரத்தையும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த விஜயசேகரனேனும் கடைசிபுத்திரன், மிகவும் விசனமுற்றதத் தன் தந்தையை நோக்கிப் பணிந்தே முந்து மிருந்த விளபத்துடன், "ஓ பிதாவே, நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தைக் குறித்துச் சிரம மெடுத்துக் கொண்டு வருந்துவதினால் தேவரீர் தேக மினைத்துப் போவது மனநீப் புத்திரனாது சத்துவ குணத்தை நூடாது எப்போதும் இராஜலத்திலேயே நிற்கிறது. அத்தனும் கதியடைவது ஒருநாறு மில்லை; வீணாய்க் கிடைத்தற்கரிய இம்மானிட ஜன்மம் பாழாய்ப்போய் விடுகிறதே, என் செய்வோர்? "நடவாதது என்முயற்சி செய்திணும் நடவாத, நடப்பதென் தடை செய்திணும் நில்வாது," இது சர்வ சம்மதம். பார்பாக்க் கடவுள் தனது ஜவலீக் கின்று அங்கி நேத்திரத்தின் உஷ்ணத் தணிந்து சார்த்தமயிருக்க வன்முறை .கங்கையைபுஞ் சந்திரனைபுஞ் சமையி லணிந்தார்!"

"சார்த்தத்தைத் தேடாது, சஞ்சலத்திற் குப்பட்டு மிதன்வழியே செல்லுவதால் மனோதக்கமும் புத்திர பித்திரகளைத்திர நல்டமும் பொருள்வியாயமும் பந்த நரபுமும் தடையிலல்லாமல் நேரிடுவதென்றிக் கடைசியாய்க் கதியும் கிடைக்காமற்போம். ஆகையால் கடவுள் விட்டபடி முடியட்டும்; நம்மா வாகவேண்டிய தொன்றுமில்லையென்று பகவானைச் சேவைசெய்துகொண்டிருப்போம். இந்தக் குலசேகரப் பெருமானைப்போலெத்தனைபோர் இராஜப்பரிபாலனம் பண்ணினார்கள்? அவர்களைல்லாம் இப்போது எங்கே போயினர். "அவளரிச்சையின்றி அனுஷ்டமையாகு" என்ற பழமொழி கேட்டதில்லையோ? எங்களுக்கு இராஜாங்க மேற்கப் பிராப்தமிருந்தால் அந்தப் பாக்யம் தானு கவே வரும்; அத்தக்காகாரம் சண்மார்க்கத்தை விட்டுத் துன்மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டியதில்லை.

"குலசேகரப் பெருமானுக்குக் கடவுளருளால், ஒரு ஆண்மகவு உற்பத்தியாகுமேல் நாம் மிகவும் களிக்க வேண்டியவர்களை. அதைவிட நமது வம்சவீருத் திருக்கு வேறென்ன வேண்டும்? கடவுள் மம்சுகளித்தி ன்ருப்பிதே போதுமானது. தந்தையே, இவைகளை யெல்லம் மறந்து சாதுசங்கு செய்து பார்ப்பிரம்மத்தை யடைபுப்படி தகுதியான முயற்சிகள் தேடவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றோம்; யான் சிறுவனென்று என்வார்த்தையை அங்கேகாரம் பண்ணினும் தள்ளாநீர் என் ஐயமே!" என்று கண்கலங்கி முறைபிட்டுக் கொண்டான்.

இச்சொற்களைக் கேட்டவளவியல் கோமளாங்கசேகரன் கட்டுகின்றனக்கொண்டு விஜயசேகரனைப் பார்த்து,

"அப்பா தகப்பன் சாமி! நீ யிருக்கு மிருப்பு என்ன? உன்பேச்சின் வலிவென்ன? இன்று பாலப்பிராயத்திலேயே இச்சையெல்லாம் விட்ட பரமயோகியைப் போல் எங்கள்முன் பிரசங்கிக்கிறாய்; நமது தந்தைக்குப் புத்தி கூறுகிறாய்; மிகவும் அழகாயிருக்கின்றது. பிஞ்சிலேயே மிகும்படி பழக்கலாராது. அப்பா, உன்புத்தியைக் கேட்டு அதற்கனுசரணையாய் நடக்கத்தகுந்த திறவு எங்களுக்கு வரவில்லை. ஆகையால் நீ தயவுசெய்து அந்தப்புரம்போ," என்று புண்ணையுடன் தம்பியின் கையைப்பிடித்து எழுந்திருக்கச்செய்து போகுப்படி கைகை காட்டினான்.

விஜயன், தந்தையையும் முதற்றமைபன் சோமபால சேகரனையும் பார்க்க, அவர்கள் கோமளாங்கன் செய்து கைக்கு அணுகலமாக மிருப்பதைக்கொண்டு, "சிறுவன் சொல் இப்போது செவிக்கு ஏறாது," என்றுரைத்துக் கொண்டு அறைமையிட்டு வெளியிற் சென்று தன திஷ்டதேவாரான முருகக்கடவுளைத் தியானித்து மனதைச் செம்மை செய்துகொள்ளத் தன் னிருப்பிடத் சென்றான்.

சோமபாலன்:— (தந்தையை நோக்கி) "பிதாவே, தாங்கள் இராச்சியம் நம்மைவிட்டுப் போருமென்று எள்ளளவேனும் சந்தேகிக்க வேண்டாம். இப்போது முடியாவிட்டால் இன்னும் கொஞ்சநாளானால், வருஷங்களிலோ இந்தச் சகரவார்த்திப்பட்டம், நமது குடும்பத்திற்கு வரப்போகிறது. குலசேகரப் பெருமான் இரண்டு பெண்களைப் பெற்றிருக்கின்றார். அவர்களைவளவு சாமார்த்திய முடையவர்களாயினும் பெண்களேயல்லவா? அவர்களை வெல்லுவது ஒருநிமிஷம். அவர்களுக்கு விவாகம்பண்ணி யனுப்பிவிடுவதானால், பிறகு நாம் தானே இராஜ்யம் ஆளவேண்டும். நம்மை விட்டுக் குலசேகரன் தன் மருமக்களுக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுப்பானா? அப்படிக்கொடுப்பதானால்போது நமது பூஜலபாரகரமத்தைச் சந்தே அவர்களுக்குக் காண்பிக்கலாம்; பிராஜைகளும் மந்திரிகளும் சைனியங்களும், நம்முடைய நேரித்துயிர் வளர்கள்; அத்தகுந்த தடையிலலை. நம்மைவிட்டு இதர வம்ச அரசர்களான குலசேகரன் மருமக்களோடு சேர மாட்டார்கள். குலசேகரனுக்குச் சிவபெருமான் அருளால், ஆண்குழந்தையுண்டாகும் அக்குழந்தை பட்டாபிடுகைக்கு செய்துகொள்ளும் வகையில், இக்குலசேகரனும் விசரமசேகரனும் உயிரோடருக்கப்போகிறார்களா? அப்படி இருந்தாலும் நாமென்ன சம்மத விருக்கப்போகின்றோமா? சோமபாலன் எல்லாம் நமது வசமாய் இருக்கிறது; இதுமுதற் சைனியங்களிடம் மிகப் பரிதிபாய் இருந்து, நம்பிடம் நம்பிக்கை யுண்டாகச்செய்துகொள்ளவேண்டும். இராஜாங்கத்திலிருக்கும் மந்திரிகளின் சிலரை நமது வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இவைபராவும் குழந்தை உற்பத்தி யாவதையும் பெண்களுக்கு விவாக மாவதையும் பார்த்துக் கொண்டு முயற்சி பண்ணுவோம். பிதாவே, யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை," என்றான்.

இதைக்கேட்டு மகிழ்வுற்றிருந்த கோமளாங்கன் தந்தையை நோக்கி, "ஐயமே! தமையன் சொல்லது சரி. நம்மைவிட்டு இந்த இராச்சியம், எங்கே போய் விடும்? ஒருவேளை போய்விடுமோ என்ற சந்தேகத்திற் கிடமாக யாதேதும் பெருமாயின் இரண்டு பெண்களையும் இரண்டு சேவகர்கள் கையில் கொடுத்து இரவில் ஊர் எல்லையிருக்கும் பத்திரகா

விக்குப்ப பஸிபீட்ச் செய்யோம். ஆண்டுமுந்தை பிறந்தால், அவன் பட்டத்துக்கு வருமுன் அவனைக் கொலை செய்ய துவிடுவோம். ரூலசேகரப்பெருமானையும் அந்த விசுரமசேன நென்கின்ற அகங்காரியையும் சிறையிலடைத்து யானே ஏக சகராதிபதியாய் இராஜ்யம் ஆளுவேன். பிதாவே ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். எனினும், அவசரப்பட்டுக் காரியங்களை முன்போற் சமயமறியாமல் வெளியிட்டுக் கெடுத்துவிடக் கூடாது. இன்னுள் சிறிதுகாலம் பொறுக்கவேண்டி இருக்கிறது. பொறுத்தோர் பூமிபாள்வார். சேனாதிபதி உத்தியோகத்தைப் பிதாவிருக்கும்பிதாதே தமையனைவிட்டுப் போகாதிருக்கச் செய்வதொன்றே வேண்டுகின்றேன்," என்று உறுதியாகவும் தந்தையின் முகம் மலரும்படியும் கூறினான்.

பராக்ரம சேகரன் முத்தர் பிள்ளையின் யுக்தியையும் இரண்டாம் பிள்ளையின் உறுதியையும் கண்டு களித்து, "எனது குமாரர்கள் ஜாக்கிரதையாகவே இருக்கிறார். மிக விவேகிகள் தான். நான் அதிகம் பிரயாசைப்பட வேண்டியதில்லை!" என்று ஒருவாறு தேறி, மக்களை ஆளிக் கணம் செய்து முத்தரிட்டு மனம் பூரித்து இராஜசபைக்குச் சென்றான்.

உழழ்வினையும் ஆள்வினையும்

[647-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இன்னபிற, பெரியோர் தனித்துவாக்கும் சல்லுகைகளை ஆயுங்கால் மாளாத வல்வினையும் பிரார்ப்தமும் (ஊழும்) ஒழிக்க இயலும் என்று தேர்வோம். பிரார்ப்தம் மாத்திரம் எவ்வகையிலும் ஒழிக்க இயலாதென்று நாம் முன் கண்டது 'முமுசுக்ஷுக்கன்' திறத்தினன்று, நாயனாரும்,

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித் தாமா துஞ்று பவர்,"

என்று கூறுகின்றார்.

இத்தகைய மாளாத வல்வினையை மாப்த்து மாயவன் மலையு சேர்வதற்குரிய உபாயம் அறிந்துகொள்ளல் அத்தியாவசியம். வினைகள் ஒன்று தூறுக முட்டையிட்டுவளர்க்குந் தன்மைபுகுடையது 'அவா' என்பதை மறத்தலா காது. அவ்வவாவினாலே இம்மைபிடுவென்றுணை இன்னல்கள் வந்தெய்துகின்றன! பகைமைமுட்டிவைப்பது அதுவன்றோ? அதனன்றோ? கொடும பகைஞன் வேறெவனு மிலன். அது அற்றகாலத்தில் இம்மையும் நன்றே மறுமையும் நன்றே.

"அவாவில்லார்க் கில்லாருந் துன்பம் அஃதுண்டேற்றவாது மேன்மேல் வரும்." என்றும்

"வேண்டாமை யுள்ள விழுச்செல்வ மீண்டில்லை ஆண்டு மடுதொப்ப தில்."

என்றும், நாயனார் நன்கு உரைத்தருளினார். 'பற்றின்கணிலலா தறஞ்செய்க' என்றார் மற்றொருமும். 'அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு' என்றார் ஒருகூர் மகிழ்மற்றன். ஆதலான் வினைகளை வெல்பவன் அவாவில்லானு யிருக்கவேண்டும்.

அவாவில்லா திருக்கவிவண்டின் தனக்கென்றுத் தன்னுடைமை பென்றும் அபிமானிக்கின்ற 'தன்னலம்' அற்றிருத்தல் இன்றியமையாதது. தன்னலம் அற்றே

புத்திரர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தழுவிக்கொண்டு சந்தோஷமாய்த் தந்தம் முயற்சிகளை நாடிச் சென்றனர். விஜயசேகரனோ தான் எப்போதும் வழிபடு கடவுளாகிய முருகசிரானைத் திரயானித்து முறையிட்டுக்கொள்ளும் அறைபிற் சென்றும் நிர்சலனமாயிருக்கும்படி தன்னுடைய மனமும் முடியாமல் அவ்வகையை விட்டு வெளியிட்டுத் தந்தை தமையன் மார்களிருக்கும் அறைக்கு மறுபடியும் செல்ல அவர்கு அவர்கள் கதவைத் தாளிட்டிருப்பதைக் கண்டு அவர்களுட்கார்த்திருக்குமிடத்திற்கு நேராகப் பின்புறத்தில் நின்று அவர்கள் பேசுவது முழுவதிலும் மனதைப் பூரணமாய்ச்செலுத்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து மிக விசனமுற்றும், "இத்தகைய நீசருடைய பந்தத்தில், தந்தைபென்றும் தமையனென்றும், எத்தனை நாள் காலக்கழிப்பது, முருகா!" என்று திகைத்துப் பிறகு மனத்தேறிக் "குலசேகரப் பெருமானேயும், அவர் இரு குமாரத்தினையும், குமுந்தையுற்பத்திரபாகிஸ் அச்சிசுவையும், கடவுள் கிருபையால் எல்லா ஆபத்தினின்றும் காப்பது தனது கடமை!" என்று உறுதிபண்ணிக்கொண்டு சந்தோஷமுடன் தன் தாய் இருக்குமிடம் போயினான்.

ரே தரணியில் தலைமை பூண்டோர். தன்னல மற்றோர் வேண்டும்த் தன்னையு மிழப்பர். இச் சீரிய தத்துவத்தைக் கலைநயம்செறியத் தந்தையின் (கிளி)மூலமாய்த் திருத்தக்கதேவர் தந்தருளு மாற்றைக் காண்போம். "இணைவிழைச்சி சீருட்புவான் வேண்டி. ஜீவகையம் தாமமார்பதும் இலக்கணமாய் தையலும், தூயக் கொப்புளிக்கும் துகிற்சேக்கைமேல் காம எப்பணை கள்ளுக வைகுகின்றார். அம்மாதின்வண்ப்பை ஜீவகன் கண்ணிமைக்காது நோக்கி மிகிழ்து காதுலீத்திருந்ததால், கண்கள் கருகிக் கண்ணீர் பெருகிற்று. இதனைக் கண்ட இலக்கனை, வேறொரு மாதை நினைந்து அவனைச் சேர்த்து கில்லையென்று அழுக்கின்றான் போலும், என்று துன்பம் மிகவுடையாளாய் வேல்போன்ற கண்கள் ஜீயுமிறு நரமூசார் தழித்தார். மானையைப் பிழ்த்தார். நன்கலன்கள் சிந்தினர். கோபக்கொண்டு செம்பொழுதி மணியிரல் நெரித்தார். விம்மினார், புருவங்கள் முறிப்பெற்றனன். செந்தாமரை முகம் சியர்த்தார். இதைத்தான் 'ஊடல்' என்று கூறுவது. புலத்தவீல் புத்தேனடு இல்லை'பாதலாலும், ஊடுதல்காமத்திற்கின்பம் ஆதலாலும், ஊடலிற் றேறும் வேண்டியு சிறு துனி காட்டினார். இத்தனல் மன்னன் பொற்றாமரையில் கருமுத்தக்கள் சொசியல் போல, கண்ணெளியால் கருமுத்தக்கே தோன்றும். கண்ணீர் சொசிய அவர் சிற்றடிப்போதுபுலீ, இற்றதென் னுவி பென்று ஏங்கித் தேன்காள் வண்கொள் பண்டியான் செய்த பாவப் பயத்தை யார்க்குரைப்பன். நன்கு வார்த்தா முறையினை" என்று, தேன்களையும் வண்களையும் குருவாகக் கொண்டு அவளானுப்பெறப் பாதத்தில் தவக்கிடந்தான். இக்கேலத்தை அங்கு அவள்வளர்க்கப் பஞ்சரத்தில் அடைத்திருக்கும் பூவையும் கிளியும் புழைமுகம் வைத்து நோக்கி" நம் சேவல் இவ்வ

னம் ஊடல் தீர்க்கும்படித் தனதென்று மனமுருகி நாம் சாவம். காலவன் மடர்க்கையுள்ளம் கற்க்காலோ இரும்பு கொல்லோ. நங்கையே பாவையே, ஒன்று தவறிலன் இனி நீ அருளாய்" என்று தந்தைகூறிற்று. தன்னயக்கருதியுள்ள பூவை "பெற்ற சோற்றையுண்டு கண்டில் பிணியுண்டிருக்கும் நாம் நீதி சொல்லப் போவோமானால் பெற்றொடியான் மூன்று நாட்களில் காட்டான். தந்தையே, பொத்தும் றும் வாயை," என்று கழறியது. தன்னலமில்லாத் தந்தையே பழி பெயராமென்றதெனும் சிறப்புபயிலுக்கு வழிபடு தெய்வமாயிடு வரக்கொடுத்தருளல் வேண்டியிருக்க இவர் அருளா திருக்கின்றனாதலால்,

நன்றதா யானு மாக
விதினைக்கண் டெயிரை வாழேன்
நான்றியான் சாவ லென்றே
நல்க்கினி றாலின் யாப்ப
மான்றவன் மருண்டு நக்கரார்
வாழிய வரம்பெற் றேனென்
னன்றவ ளரப் புல்லி
யணிநலம் பரவி னானே.

நான் இந்நங்கையைப் பெற்ற தாயாகப் பாவித்து இதினைக்கண் ட உயிர்ப்பைத்திரேன். இக்கூட்டிலிருக்கும் கயிற்றால் உச்சுருக் கிட்டுக்கொண்டு தொங்கிச் சாகின்றேன், என்று றாலினால் தன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொள்ள, இதினைக்கண் டும் கேட்டு மிருந்த நங்கை மயங்கிச் சிரித்தாள். அப்போது நாயகன் அக்கினியை நோக்கி 'நீ வாழக்கடவாய்' என்று கூறி 'நான் செய்த தவத்தின் வரம்பெற்றே' வென்றது, 'ஊடலிற் றேற்றவர் வென்றார்' ராதலினாலே, அதன் பயன் கூடலிற் காணப்படுவதால், ஆன்றவ ளரப் புல்லி அணிநலம் அனுபவித்தான், என்பதாகும்.

விதியை விட்டிட்டு விட்டுநெறி பெய்தற்கு அவரால் தன்னலமு அற்றிருந்தற்கு உபாயம் 'பயன் கருதாமை' யாகும். வினை செய்வதாலன்றே அதனை விடக்கடும்' அரும்கூறும்படி படவேண்டியுள்ளது; விட்டிருந்தால் இவ்வருத்தம் ஒன்றும் இல்லையே என்று வினைகளே செய்பாதிருக்கையிலாதென்பதை முன்னோடித்தில் கண்டோம். அக்கருத்தைக் கமலக்கண்ணனும், இட்டத்தாற் கண்மத் திழியார் வினைபொழியார் விட்டத்தாற் பேறனை மேலடைதாயார்—தொட்டொன்றைச் செய்பாரிறைப்பொழுது நிலலார் செறிந்தியல்வர் மெய்யார் குணத்தெவரு மிக்கு.

என்று கூறுகின்றார். நல்லனை செய்தோர் சுவர்க்கபோகும் அனுபவிப்பார் என்பதை இத்தவெனை வேதத் திபல்கின்ற ரெச்சத்தால் வந்திறைஞ்சித் தவவினையோப் வானிரப்பார்—அந்த சென்றமார் நாடணந்து தேவர்தம்போகத்தை விவரின் நன்றது துய்ப்பார் கிழந்தது. என்றும்,

பொன்னகரில் வாழ்வெய்திப் புண்ணியத்தின் றன் குறையைப்

பன்னினவர் இவ்வுலகிற் பாடழிந்தே-பின்னடைவர் காக்கு மறைத்தன்மை கதியடைந்தார் காமத்தாற் போக்குவரத் தேபெறுவர் பூண்டு என்றும், கிதை கூறுகின்றதாதலால், பின் எவ்வாறு

செய்தால் வினைப்பயன் துய்க்கா திருக்கையிலும் என்ற சங்கை எவர்க்கும் தோன்றதல் இயற்கையே. இதற்குத் தக்க யுக்தி அக் கிதைபிலேயே பேறாதரு சுசந்தாப் பெட்டிற் செயும்செயலின் வேறுசெய லானுலக மேமீடுமே—சுறிய்தொடக் காத்தலினாலே அடையும் பயன் துறந்து திறமக்க கண்மத்தைச் செய்.

மனப்பூர்வமாக ஈசவாரப்பணமாய்ப் பயன்கருதாது செய்கின்ற வினை தனைக்காது; வேறுவிதமாய்ச் செய்தால் தான் பந்திக்கும் என்றும் உபாயக்கூறுகின்றார். இக்கருத்தையே மற்றோரிடத்தும் உறுதிபாக

போன நகையினையும் புன்புலனின் முத்தெய் றான நிலைக்கொண்ட நன்றெஞ்சா—பயன்தொழில் வேள்வி யிணக்காக விரும்பி முயல்வானுக் கும்பினை பெல்லாம்போ முடைந்து.

என்றும் கூறுகின்றார். பயன்கருதாது இவ்வாறு செய்பும் வினைதான் 'சத்தவ' மானதென்று மற்றும், மேவும் பயனில் விரும்பினால் மாமறைபின் தாவில் விதிப்படியே தாமதனை—ஒவ்வரச் செய்தல்கடன் என்னுமொரு சிந்தையினார் செய்யு மெய்தருமோர் சத்தவமாவேண்டு [மகம் என்றும் கறிப் பின்னரும் ஒரிடத்தில்,

இக்கரும மெல்லம் மியற்றல்கட னேபெனினும் அக்கருமத் தாருமடி மாணமும்—புக்க பயனுற விட்டுப் பிரித்தவற்றைத் தின்னம் செயல்கடனென் றென்மதமாம் தேர்.

தானதருமம் ஆகிய புண்ணியகருமங்கள் செய்ய வேண்டியது கடமைபோலினும் தன்னுடையகென்ற அபிமானமில்லாத அன்புடன் அதனால் பிரதிபிரயோஜனம் விரும்பாமல் செய்யவேண்டியதுதான் கடமை என்பது என்கருத்து" என்று திசாசாரியன் தன் உள் என்கருத்தோடு, வினை யாதிக்கர-தாத்தற்கு வாராதத்துவத்தைச் சொல்லியருளினார். இவ்வாறு செய்தாலன்றே ஊழினை பெல்லா முடைந்துபோகும். இவ்வாறே நம் தமிழ்நாட்டு வள்ளல்களும் செய்தார்கள். ஆய் என்பான் அறஞ்செய்த ஆற்றை அழகிய வாக்கியங்களால் ஏணிச்சேரி முடமேயிசியார்,

இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காடெனும் அறவிலை வானிக் கு அபல்லன் பிறருஞ் சான்றோர் சென்ற நெறிபென ஆங்குப் பட்டன் நவன்னை வன்மையே.

என்று கூறுவார். பயன் கருதி அறஞ் செய்வோர் 'தரும விபாரிகள்' ஆவார்கள். யாதொரு பயனுங் கருதாது சான்றோர்சென்ற நெறிபென ஆற்றுகதிலே பெரியோர் இயல்பு கடனுமாகும். அவ்வாறு கருதித் 'தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பும் மன்னுயிர் முதல்வன்' முன்னிட்டே இவ்வுலக முண்டு. உலக மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டென்றோர் அவர்கள் பாத தூளி படுதலால் உலகம் பாக்கியம் செய்தது. ஒன்றானு முள்ளான் பிறர்க்கே இறுதிக்க குமுத்தான் தானே யானார் திறத்தைக் கடலுண் மாய்த் இளம்பெரு வகுதி,

உண்டா லம்மவிலி வுலக மிந்தி ரமித்த மிழைவ தாயினு மினிதெனத் தமிழ் ருண்டலு மிலிரை முனிவிலிர் துஞ்சலு மிலிப்பிற ரஞ்சவ தஞ்சி

புகழெளி னுயிரும் கொடுக்குவர் பழியெளி னுலகுடன் பெறினும் கொள்ளல் ரயர்சிலர் அன்ன மாட்சி யனைப ராசின் தமக்கென முயவா நோன்றூட் பிறர்க்கென முயலா நன்னமையானே.

சரவா மருந்தெளி னும் விருத்தோடல்லது உண்ண மலும் எவர்மாட்டுப் பகையின்றியும், அஞ்சுவதஞ்சல் அறிவார்தொழில் ஆதலின், மற்றவர் அஞ்சத்தகுந்த துன்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சியும், புகழெளின் உயிரைக் கொடுத்தும், பழியெளின் உலகுடன்பெறினும் வெறுத்தும், மனக்கவற்சி யின்றியும் ஒழுமும் பன்பு வாங்க்த அந்தகையினராசின் தமக்கென்று முயலாது பெரிதும் பிறர்க்கென்று முயலும் பெரிபோர் இருத்த லாலே இவ்வுலகம் உண்டொண்." என்று கூறல்கின் றார். இத்தகைய மாட்சிமைப்பட்டோர் இருக்கும்

சிலந்தான் நாராகும்—வசுத்தந்த்ரூபி தகுதியுள்ள சில னாகும். இக்கருத்தை வெகு நன்றாக ஓளவையார் நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ வலவா கொன்றோ பிசையா கொன்றோ வெவ்வழி நல்லவ ராடவ ரவழி நல்ல வாயுய சிலவே.

சிலமே ரீ ஒன்றில் நாடேபாக ஒன்றில் காடேயாக, ஒன்றில் பன்னமையாக ஒன்றில் மேடேயாக, எவ்வாறு யினும் எவ்விடத்து நல்லவ ரிருக்கின்றார்களோ அவ் விடத்து நீயும் நல்ல யாவை என்று புகன்றார். இத் தகையினர் தனக்கொன்றுடைமை உண்டென்பதின் றித் தன்னையுமிழ்ந்து பயனுல் கருதாது தருமஞ் செய்து தலைவன் தமராய்த் தத்தம் சேருவர்.

அன்னவர்களில்—புயன் கருதாது அறமற்றுபவர் களில் ஒருவனுய கண்ணைப்பற்றி நாம் அறிவோம்.

ஆ ண் ட ர ள்

2. கல்வியும் கவித்திறமையும்.

[645-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

திருவாசகத்திலும் குயிற்ப்பது இருக்கின்றது. ஆயினும் ஆண்டார் பாடிய குயிற்ப்புத்து அந்நடை யில் காணப்படவில்லை. எனினும் அங்குள்ள சொற் றொடர்களே இங்கு மிருப்பதால், இலக்கிய ஆராய்ச்சி யில் எவ்வறுமானும் பொருத்தமோ அதனையே கொள்க.

நாச்சியார் 4-ம் திருமொழி "தெள்ளியார் பலர்" என்பது திருநாவுக்கரசர் திருக்குறள்தொகை பாடிய யாப்பிலிருக்கக்காண்கின்றோம். இப்பதிகக் கவிவிரும்பு இலக்கணத்தின்படி "நேர் பதினொன்றே, சிவரபனி ரெண்டே" பெண்ணும்கட்டளை பெற்றவரும். *ஒருவ ரியின் முதலகை நேரகையாயின், அவ்வாயில், 11 உயி ரொழுத்துக்கள் (உயிரெய்யொழுத்து) பெற்று, சிவர யகை முதலகையாயின், 12 உயிரொழுத்துக்கள் (உயிர் மெய்யொழுத்துக்கள்) பெற்று, வருவது காண்க. இப் பதிக வேளையினிணையே மதுரசுகிக்கும் † திருநா

* தெள்ளியார் பலர் கைதொழும் தேவனார்" — உயிர் 11 (உயிரெய்ய)

பழகு காண்மறை யின்பொரு ளாய்மத" — உயிர் 12 (உயிரெய்ய)

† விண்ணு ளார்தொழு தேத்தும் விளக்கினா மண்ண ளார்வினை தீர்க்கு மருத்தினைப் பண்ணு ளார்பயி ஓங்கிருக் கோளியி விண்ண ளாரடி யேதொழு துய்யமினே, திருக்கோளியி - திருக்குறள்தொகை (அப்பர்) 2.

இரிதத் தாவினு தேவ பிராணுடைக் கரிய கோலத் திருவகு காண்பண்காள் பெரிய வண்குரு கூர்க்கர் கம்பிக்காள் உரிய னுயடி யேன்பெற்ற நன்மையே.

மதுரகவி - (கண்ணிணை சிறுதாம்பு) 3.

பூம கன்புகழ் வானவர் போற்றத்தற் காம கண்ணி வாணுதல் தேவகி மாம கண்மிகு சீர்வசு தேவர்தம் கோம கண்வாயில் கூடிடு கூடலே.

4-வது திருமொழி. (ஆண்டான்) 3.

வுக்கரசருக்கும் காரணப் பெயர்கள் முறையே தந்தன வென் தனுமானிக்குன்றோம். இதன் யாப்பிலக்கணம் நன்னுணர்ந்த கோக்கையர் தாமும் ஒருபதிகம் இக் கவிவிரும்புக்களார் பாடினர். திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடிய "சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிரிணைக்கார்" என்னும் திருப்பதிகத்தை, ஆண்டார் பாடிய "விண் ணீலமேலாப்பு" என்னும் மேகவிடுதூது சினைப்பட்டு கின்றது. † முன்னதில் அகத்தினை மாரியில் அப்பர் தன்னை ஒரு பெண்ணாய்ப் பாவித்து புருஷோத்தம னுண பாரம்பொருளை அழைக்குமாறு, குயில் நாரை முதலிய அலிநினைப்பொருள்களின் தூதுசெல விடு கின்றனர். ஆண்டாரே உண்மையிற் பெண்பாலாய்ப் புருஷோத்தமனைக் கணவனாக வரிப்பதால், இப்பதிகம் ஏனைய ஆண்கவிரா ஜர்களால் பாடிய எதனினிம் சிறு ந்து விளங்கும். ஒரு கூத்தாடுமேடையில் பெண் வேடும் பூண்டு ஒருவன் எவ்வளவு ‡ விமரிசையாய்

‡ கண்டகங்காள் முண்டகங்காளைகதைகாள் செய்தல்காள் பண்டராக வேடத்தான் பாட்டோவரப் பழனத்தான் வண்டலோம் நடழழிகி மற்றவனென் றனீர்வண்ணம் கோண்டநான் தானவிராந்திநிகொள்ளா தொழிவானோ? அப்பர் 2.

சாங்கமாகடல் கடைத்தான் தன் முகில்காள் வேங்கடத்துச் செங்கண்மால் சேவடிக்கி முடிவீழ்ச்சி விண்ணப்பம் கோங்கைமேல்தும்புத்திண்தும்புயிப்புகுத்தொருநாள் தந்தமே வெண்ணவி தற்குமென் றறையீரே.

ஆண்டான் மேகவிடு தூது. துணையா முயங்கிப்போய்த் துண்சேரு மடகாராய் பணையர வாரத்தான் பாட்டோவரப் பழனத்தான் கணையா விருவிசயிற் கடியாரணம் பொடிசெய்த இணையா மாப்பிணை னெழிவழைந் துகழ்வானோ? அப்பர் 7

விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தார்பால் மேகங்காள்! தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்தின் நிருமலும் போந்தானே கண்ணீர்கள் முலைத்துவட்டில் துள்ளேரகீ சோர்வானே பெண்ணீர்மை யீடழிகு மீதுதமக்கோர் பெருமையே? ஆண்டான் 8-வது திருமொழி 1.

நடிப்பினும், உண்மையில் பெண்பாலே வந்த நடிப்பது போலாகாது. ஆதலால் “தூது” பாடுவதில் ஆண்டாள் பதிகமே தனிமே சிறந்து விளங்குகின்றது.

ஆண்டாள், சந்திரமூர்த்தியாரை இசைத்தமிழில் ஈடுபட்டது சிற்சில இடங்களில் விளங்கும். 9-வது திருமொழியாகிய “சின்னூர்ச் செம்பொடி” யென்றும் திருப்பதிகம் நடனாகச்சந்தம் குற்றமின்றிவிளக்கும். சந்திரமூர்த்தியார் பத்தாம் பாட்டில் திருக்கடைக்காப்பு செய்து தன்னைக் குறித்துப் பாடுவர். ஆங்கனமே ஆண்டாளுள் பெரியாழ்வாரும் பெரும்பாலும் 10-ம் செய்யுள் திருக்கடைக்காப்பாய்த் திருவாய்மலர்ந்தனர்.

சிலப்பதிகாரம் தேவாரம் திருவாசகங்கள் மாத்திரமன்றிப் புறநானூறு அகநானூறு முதலிய சங்ககூறல் களர்ப்பு திருக்குறளும் சங்ககவிக்கணமாகிய தொல் காப்பியமும் ஆண்டாள் கரைகண்டன ரெனினும் பெருந்தும். சமண நூற்களும் சாக்கிய நூல்களான மணிமேகலை முதலியனவும் இவ்வம்மைபார் கசடறக் கற்றறிந்தனரென்பதை ஆங்காங்குச் சில சொற்றொடர்களால் காண்கின்றோம். இவ்வாறு தனக்கு முன்னிருந்த வைணவம் அல்லாது ஏனைய மதநூலாசிரியர்களைக் கற்றதுமன்றிச் செய்தமிழ் நலையில் வைணவத்தொண்டு ஆண்டாள்போலச் செய்தவர் சிலரே. தந்தைப்பாடிய விஷ்ணுசித்தர், பின்னேத் தமிழ்முறையில் கண்ணன் திருவாவதாரமுதல் தாலாட்டு அம்புலி முதலிய பருவங்களை முறையே விளக்கிக்காட்டியவாறு, பெண்பின்னரைக் குறிய சிற்றில்பருவ முதலியவைகளைச் சிறப்பித்துத் தந்தையின் செய்கையைப்

* பத்துப்பாட்டில் மூலப்பாட்டி, மதுரைக் காஞ்சி இவற்றை கோக்குக.

† செம்மை யுடைய திருவாங்கர் தாம்மணித்த மெய்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பார் தம்மை யுகப்பாரைத் தாமுகப்ப ரென்னுஞ்சொல் தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பாராசீனியே.

11-வது திருமொழி (தாமுகக்கும்) 10.

பூர்த்தி செய்வதுபோல் ஒருவரைப் பின்னேத்தமிழ் கோதையார், ‘ திருப்பாவையிலும் தமது 14 திருமொழிகளிலும் செய்வாராயினர்.

ஆண்டாள் தன் தந்தைக்குத் தானே ஏகபுத்திரியாய்ச் சர்வசுத்தரங்களுக்குச் சட்டப்படி பாதிரிமாவுதபோல் கலித்திறத்திலும் கவித்திறத்திலும் பெரியாழ்வாருக்குப் பற்பலவிதங்களில் நெருங்கி ஒப்பிடக்கூடியவராயிருக்கின்றார். அவர் எதை விட்டாரோ, அதை அம்மைபார் தமது திருமொழிகளில் பூர்த்திசெய்வது மிகவும் ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கும். பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்தின் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுளும் “வாரணமாயிரம்” என்பதின் திருக்கடைக்காப்பும் இல்லற விளக்கத்தைக் குறிக்கும். * “வாரணமாயிரம்” என்பது திருமணமாயின், பட்டரிபிரான் முதல் திருமொழி கண்ணன் திருவாவதாரம், உறவினர் வந்துகாணல், திருத்தாலாட்டு, அம்புலி நோக்கல், செங்கீரணபாடல், சப்பாணிகொட்டல், தளர்நடை, அச்சோ, புறம்புக்கல் என்பன திருமணப் பயன்களாகும். இவ்வாறே ஆண்டாள் திருப்பதிகங்களில் உள்ள விஷயங்களும் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் தர்க்க வொழங்கில் இணைக்கக் கூடிய தன்மைகளுடையனவாம்.

* ஆயனாக் கசகத்தான் கண்டக லுவினை வேயர்புகழ் வில்லிப்புகழ் தூர்கோன் கோதைசொல் தாய தமிழ்மூல நரைத்தும் வல்லவர் வாயு நன்மக்களைப் பெற்றும் கிழ்வரே.

ஆண்டாள்.

ஆய்ச்சியன் குழிப்பீ ரான்புறம் புலிய வேய்த்தடக் தோளினொல் விட்டுசித்தன் மகிழ்து ஈத்த தம்பிலை ஈரைத்தும் வல்லவர் வாயித்த நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே

பெரியாழ்வார்

† பெரியாழ்வார் 4-ம் பத்தில் 3-வது திருமொழியாகிய திருமாலிருஞ்சேலமையின் மாட்சியும், ஆண்டாள் 9-வது திருமொழியில் திருமாலிருஞ்சேலையில் பெருமானே வழிபடுவதும் ஒன்றன்பின் ஒன்றை வைத்துக் காண்க.

யாப்பிலக்கணம்

செய்யுள்—ஆசிரியப்பா
[854-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

செட்பலோசைக்கு உரிய பா வெண்பா ஆவதுபோல் அகவலோசைக்கு உரிய பா ஆசிரியப்பாவாகும். ‘கேட்பவர் கேளுங்கள்’ என்றாரைக்குத் தன்மையில் இசைப்பது செய்பலோசை என்றும், ஒருவனை அழைத்த ‘நீஇதுகேள்’ என்றாரைக்குத் தன்மையில் இசைப்பது அகவலோசை என்றும், செய்பலோசையைப் போல் அகவலோசையும், ஏந்திசை -தூங்கிசை ஒருகிசை என மூவகைப்படுமென்றும் முன்னர் (584-வது பக்கம்) வித்துரைத்திருக்கின்றோம்.

ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிய சீர், இயற்சீர் எனப்படும் ஈரகைச்சீர்கள். தேமா புளிமா கருவிளம் கவிளம் என்றும் ஆர் நான்குவாய்பாட்டு இயற்சீர்களும் ஆசிரியப்பாவினுள் வரும். ஆயினும், இயற்சீரும் வெண்சீரும் தவிர மற்றச்சீர்கள் வெண்பாவில் ஒருபோதும்

வரலாகாது என்பது போன்ற சியதி ஆசிரியப்பாவிற்கு இல்லை. ஆசிரியப்பாவில் பெருமபாலும் இயற்சீர்களே வரவேண்டுமொழுவும், நான்குகாச்சீர்களும், தேமங்கனி புளிமாக்கனி என்றும் இரண்டு கனிச்சீர்களும் இடைஇடையே சிற்சிலவரினும் பிழையிலலை. கரு விளக்கனி, கவிளக்கனி என்றும் லிகாடுவொடிய கனிச்சீர்கள் ஆசிரியப்பாவினுள் வரலாகாது என்பர்-இதனைப் பின்னர் விசித்துரைப்போம்.

இனி, ஆசிரியப்பாவிற் குரிய தளை, ஆசிரியத்தளை. அது நேரொன்றிய ஆசிரியத்தளையென்றும், லிகாடுவொன்றிய ஆசிரியத்தளையென்றும் இருவகைப்படுமென்பதை முன்னரே கூறி யிருக்கின்றோம் (188-வது பக்கம்). ஆயினும், வெண்டளை தவிர வேற்றுத்தளைவரலாகாதென்றும் சியதி வெண்பாவிற்செய்யுதுபோல்

இது ஆறடிபால் வந்த நேரிசையாகிரியப்பா. ஒன்றி ரண்டு வெண்டனாகளும், யாறினிதா - படுமே, என் னால் களித்தனையும் போக மற்ற ஆசிரியத்தனாகளில் பெரும்பான்மைநேரொன்றிய ஆசிரியத்தனையாசிரித் தலால் இப்பாட்டில் ஏந்திசை அகவலோசை அமை ந்திருப்பது காண்க. பாட்டின் இறுதியில் ஏகாரம்; சந்திற் கயலடி முச்சீரடி.

வைக நேறு மின்பமு மினமையு மெய்கனை நிழலிற் கழியுமில் லலகத்தக் காணீ ரென்றலோ வரிதே யதானி பேணி ராகுவி ரையவென் நேறுழி பூணணி யாகம் புலம்பப் பாண ரயிர்ப்புக்கொண் டன்ன கொன்றையச் சிங்களி பநறையற கடிப்பி னறையறயாத் துயல்வா வெவ்வளி வழங்கும் வேப்பசி லமுலத் தெவ்வ மிகஉ மருஞ்சர மிறந்து நன்வா யல்லா வாழ்க்கை மன்னப் பொருட்டினிப் பிரிதும்பா மெனவே —நந்தினை.

பதினேறடிக்களால் வந்த இந்த நேரிசை ஆசிரியப் பாடில், இருவகைஆசிரியத்தனாகளும், வேற்றுத்தனை களும் வீரவி ஒழுக்கிசை அகவலோசை அமைவது காண்க.

இரும்பிழி மகாஅரிவ் வழுங்கன் முதூர் மிழுவின் ருயினூர் துஞ்சா தாகும் மல்ல வவண மறுகுடன் மடியின்

வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்றி துஞ்சார் யினிசோ ளருஞ்சிறை யன்றி துஞ்சிற் றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர் இலக்குவே லினைப் துஞ்சின் வையெயிற்று வலஞ்சரித் தேரகை ஞானி மடிமு மாவவாய் குமெய்க்கு துடிபிற் பகலுறு லுழிநிலாக் கான்று விசம்பி னகல்வாய் மண்டில கின்றழிவி யும்மே திங்கள்கல் சேர்பு கணியிருண் மடியி னில்லெலி வல்கி வல்லாய்க் கூகை கழுதவழங்கு கியாமத் தழிதகக் குழறும் லனைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின் மனைசெறி கோழி மாண்தூ லியம்பு மெல்லா மடித்த கால பொருநர ணில்லா நெஞ்சத் தவ்வா ரலநே—யதலு லரிபெய் புட்டி லார்ப்பப் பரிசிறற் தாதி போகிய பாய்பரி நன்மா நொச்சி வேலித் தித்த ழுறங்கைக் கண்முதிர் புறங்காட் டன்ன பன்முட்டின்றூற் நேறுநி க்களவே.

—அகநானூறு.

இது இருபத்தாண்டுகடிகளால் வந்த நேரிசையாகிரி யப்பா. இதனால், 18 வது அடியில், “யதலு” என்று ஒரு சீர் அகமகாசிரித்தல் காண்க. இவ்வாறு அக வற்பாடில் ஒவ்வோரடி ஐந்துசீரடியாய் மிகவும் அருகி வருதல் கூடும். இவ்விடயத்தைப் பின்னர் விசித் துரைப்போம்.

க ம் ப ரா ம ர ய ண ம்

அயோத்தியா காண்டம் — 5. தைலமாட்டு படலம்.

[652-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.]

எஞ்சிய உடம்பும் எய்திய பெரும்புகழ். துருமத்தின் வதனமென்னத் தோன்றியவத் தனி வெண்திங்கன், மிதிலையர்கோள் திருமாமகன் தன் றீர்க்குமிழியின் மெல்லிய சீரடிகள் வருந்தாவண்ணத் தடந்தோறும் பஞ்சினிப் பரப்பியதேய்க்கும் தண் ணிலா விரிக்க, அஞ்சனக் குன்றமன்ன அழகனும், அவனையே மீண்டும் பொன்னினால் போர்த்ததொக் கும் இனவனும் வனத்தாடே வழிநடப்பா ராயினார். அன்னகாலே, அருவிபாய் கண்ணும் புண்ணும் அழி கின்ற மனமுந்தானுமாய்க் கடிக்கையோ ரிரண்டுமுன் றிற் கடிநகர் அயோத்திநீண்ட சமந்திரன், வசிட்ட னைத்தொழுது உற்றது சொல்ல, “அந்தோ முடிந் தனனே மன்னன்” என்னுற் துயருடைத் துணுக்கத் தினால் இற்ற நெஞ்சினேறும், முடிவெலாம் உணர்ந் த அம்முனிவன், மேலே விதிபின்வலியினை உன்னி, விம்மினனூய்ச் சமந்திரனோடும் பொன் திணி மன்னன் கோயில் புக்கான். நம்பிக்கைக் கெதிராக நம்புதல் மாந்தர்தம் பேதைமனைத் தியற்கை. சென்றனையானு லும் இராமன் ஒருகால் மாறிய மனத்தனாகித் தேரு டன் மீளினும் மீளலாம் என்ற நகச யின்னும் உல ராக் கருத்தினாய்த் தேரின் வரவு நோக்கியிருந்தவ ரற்கு வினார்துழுந்து நோக்குதலும், கார்கொண்ட மேனியானைக் காணுது கண்ணில் வருறு நீர்கொண்ட

அய் வெறுந்தேர்ப் பாகன் நிலைகண்டு தளருமளவில், இரதம் மீண்டதென்பதைக்கேட்டவம் மன்னவன்வர தனும் வந்தனென்ன மயக்கநீர்த்து, தன் தாமசா யன்ன கண்கள் பொருக்கென விழித்துநோக்கி எதிரி னின்ற மாதவனை “ஈரன் வந்தானே” வென ஆர்வமு டன் வினாபதற்கு, இல்லென்று உரைக்கலாற்றது ஏங்கிவின்ற அன்னன் முகமே, நம்பிக்கைநிலை என் னும் சொல் இயம்புதலும் அரசன் ஒடுங்கிச் சோர்வ டையவே வெந்துயறும் வசிட்டன், “பான் இவ்வல் லல் காண்கிடுவன்” எனலு அகலப்போனான். பின்னர் நாயகன் தன் பாகனை நோக்கி எஞ்சிய ஊக்கமோடு, “நம்பி சேயுனே அணிப்பனே” என்று கேட்க, அவன், “ தம்பியும் மனைவியும் உடன்வர நம்பி காணகம் போ யினான்” எனலுமுன்னம் மன்னவன் ஆய்போனான். தனவே துணையாய்த் தருமமேகவசமாய் மனுவென்ற நீதியோடு, மன்னுயிரொல்லாம் தன்னுயிர்போல இவ் வுலகெலாம் அறுபதினாயிரமண்டு ஒம்பியதன்றியும், குன்றனிக்குக் குலமணித்தோள் சம்பரனை வேரோடுந் தொலைத்து இனிமனித்ப்பொன் சம்பனாகர் தந்தருளிய தய ரதன் முடிந்தவாறு இவ்வாறு. அந்த நன்றியுடைய இந்திரன் முதல்வ ராய் கடவுளர் யாரு மீண்டிச் சந்திர னனைய தாங்கோர் மாணத்தின் தலையிற் ருக்கி

வந்தன நென்றை தந்தை மகன்கள்க்கரித்த வள்ளல் உந்தியா னுலகி னுமப்பர் யின்னிலா வுலகத் தாய்த் தார்.

உற்றதோர் இழவினை உணர்ந்தனள் கோசலை. வெயிற் றபு புழுவினை வெந்து, அருந்துனை யிழந்த அன்றிற் பெடைபென அரற்றி, “எங்களை நீத்துத் தானே போனானே” என்கு, நீரினின்றகண் மீனை போல் பெய்தமொழி; “இன்றே வந்த அஞ்சல் எனது எம்மகன் என்பான் கொன்றான் அன்றே தந்தையை” எனக்குலிந்த,

போயும் மீன்றி நோன்கதிரி வான்வே லினைவயின் றி மாயுத் தன்மை மக்களி னாலோ மறமன்னன் எயுஞ் சென்னடு மிப்பியு மாகம் கனிவரமுதே வேயும் போன்ற னென்று மயங்கா கிழுக்கின்றார். தன்மகன் அரசிழந்தானெனச் சிறிதும் வருந்தினு ளல்லன் கோசலை, அம்மகனை இழக்கவே ஆறுயிர் அஞ்சினார். மறநிற்குத் தன் நாயகனை இழக்கவும், அம்மகனை யே வெறுத்துத் துறந்த குலக்கற்பிணைநாய் விளங்குகின்றார். “என்மகன் என்பான்” என்ற வார்த்தால் பொருந்தா முறைப்பெயர் தாங்கிய போலிமகனென்ற நகர்ப்பிது அவன் மனை. இராமனுக்கு இடையூறும் நின்ற பாதனைத் தன்மக னல்லன் என வெறுத்த எனத் தயர்தன். கோசலை தன் நாயகனைக் காக்கா இராமன் தன் மகனல்லனென மறுத்துவிட்டான். இவ்வாறு இங்கு இராமனை நொந்தனைத்தற்குரியதோர் மனைநிலையைக் கோசலை எய்தவேண்டியது அவளுக்குக் கம்பர் கற்பித்திருக்கின்ற குணங்களின் ஒற்றமைபைக் காப்பதற்கு இன்றியமையாததாகின்றது. ஏனெனில்,

“கொடியாய், செட்வொழுக்க முன்னாவதை, கைகேயி, நீ மீறோதக்களைப் பெற்றானாக இரு; அரசரைக் கைவிட்டுப் பகையற்ற இராச்சியத்தை உன் கருத்தின்படி அனுபவீ. என்னைவிடீ இராமனுக்கு சென்றார், கணவருஞ் சகிக்கம் சென்றார்.”

என வான்மீகத்தில் கோசலை கைகேயியைப் பழித்துரைக்கும் வாசகங்களைக் கம்பர் ஏற்றுக்கொண்டு,

வடித்தாழ் கூந்தற் கேசய மாதே மதியாலே பிடித்தாய் வையம் பெற்றனை போர வரமின்னை முடித்தாய் யன்றி மந்திரம்.....

[அழகுடன் தொக்குகின்ற கூர்நிலையுடைய, கேசய அரசன் புதலவியே, உன் புத்தியாலே இப்பூமியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டை; மாற்றமுதல்த வரக்களைப் பெற்றனை; இப்பொழுதே (இவ்வரசனைக்கொன்று) உன் குழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டாய் வல்லவா]

என்று தன்னாலினும் கழறவைப்பது, முன்முறை பிறமுதல ஒத்திருக்கவேண்டுமே. கைகேயியை எளித்போகம் வழக்கம் கோசலைக்கு வான்மீகத்தில் உளதாதலால் இவளுக்கு அங்குப் பொருத்தம். மற்று, இதுகாற்றும் கைகேயியையும் நொந்துரைப்பப் பெருந்தகையாட்டியாய்க் கம்பர் னூலினுள் விளங்கிய கோசலை இப்பொழுது இவ்வாறு கைத்தூர்த்தல் முன்னைய குணத்தினாலே முரண்படாதோ என்னும் ஐயுறவு எய்துகித்திருக்கிறியதே. அத்தகையதோர் ஐயுற்தான் தீருமாறே கம்பர், இவள் இராமனையும் வெறுத்துரைக்க வகுத்தார். எல்லாவற்றினும் தலைவன்பு இவள் தன் நாயகன்பால் கொலே அண்பு. அந்நாயகனைக்குத் தீங்கிழைத்தார் வாலேர ஆயினும், அவள் ஆற்றாமட்டாள், “என்னாயகனைக் கொன்றாய்” என்று இராமனை

வைத்து போன்றதேயாகும் இக்கைகேயியை வைத்து மொழிகளும். தயராதன் முன் கைகேயியைக் கடிந்து பேசியபோது, அது அவனுக்குக் குறைவென்று மதித்த இப்பெருந்தகையே, “உரவோய், விள்ளாநிலைசேரன்பால் மகன்மேல் வெலியின் உலகக் கொள்ளாதன்” என்று தெருட்டியதற்கிணங்கத் தானும் ஒழுக்கினார். ஆயினும் இப்பொழுது அரசனது உரிமீறிக் கன்று நேர்ந்ததாதின அத்தற்குக் காரணமாகிய இராமனையும் கைகேயியையும் ஒற்றுக்கே கித்திப்பது அவளது உயர்வீனை ஒக்கவைக்கின்றதேயல்லது குறைக்கவில்லை. இதன்முன் இவள் கைகேயியை கித்தித்திருப்பாளாயின் அது, தன் மகனுக்கும் அத்தனக்கும் இழைத்த தீங்கிற்கு வெகுண்டிருக்கின்ற நோக்கமுடையதாகும். அந்நோக்கம் வான்மீகத்தில் வெளிப்பட்டாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பொழுதிதோ தனக்குச் செய்தார் ஒரு தீங்கென்று வைவதாகாது; வெகுளியும்ல்லலை. “மன்னாதுயிரையுள் மந்திரத்தால் முடித்தாயே” என்று நொந்து இரங்குகின்றார். இந்நிலையில் கைகேயியின் செயல் கைப்புடைய சில மொழிகளால் குறிக்கவாயது குலக்கற்பைவிடக் கற்பினையுமன்றி ஒரு உதவுமேயன்றி அவளது மனத்தின் மேன்மைக்குக் குறை வொருபோதும் இழைத்திடாது. இதுவே கம்பமுடைய கொள்கை ஆதல் வேண்டுமெனும் அதுமனம் உறுதியுடையபடி வேறொரு சான்றானது. கற்பினேறி மிறக்க குணங்களின் தூய்மையில் கோசலைக் கொள்ளவும் குறையாதவன் மனத்தோடு. எய்திய நிலையிலும் இருவரும் ஒக்கின்றார். சக்களத்தி செய்கையால் மைந்திரையும் கணவிரையும் கோசலை இழந்தவாரே மனத்தோடு நிரந்திரியின் செய்கையால் இழந்தவாராயினார். மாய்த்துவிட்டத இந்நிரசித்தைக்கண்டு அவள் புலம்பியபோது, சூர்ப்பனைகையையேனும் அவள் சொந்திட்டுமுதல் இராவணனை வேனும் பழித்திழிக்கும் மொழியொன்றேனும் இயம்பினாலன்றி; பின் மாண்டுகிடந்த இராவணனைத் தழுவி அழுகையிற்றான், அவ்வியுமிற்றுக் காரணமாயிருந்தவைகளில் சூர்ப்பனைகையின் மூக்குமொன்று என்று குறித்தவகையில் அவளைச் சிறிது வெறுக்கின்ற மனைநிலை தோன்றியது. பெண்கையின் பெருந்தகைமையோடு நல்லார் குணங்களைக் கற்பிற்றிணங்க அரசியர் முதல் அரசுகியர் ஈறாக எல்லிட்டதும் போற்றிக்காக்க வல்லவா கலைக்கண்கள் திறந்தநோக்கம் கம்பரார்பார். வான்மீகரது வாசகத்தைத் தழுவி எழுதப்போதும், அக்குச்சிகோசலை இராமனது செவ்வைக்குறித்த சொற்களை இங்கு நம் கம்பர் கறித்துவிட்டது மிகவும் ஆழ்ந்து கருத்பாலது.

கைகேயியோ யாதும் எதிரியம்பினுள்ளல். அவள் அங்குத்தான் இருந்தனரோ இல்லையோ என்னும் ஐயம் கம்பர் னூலினுள் விளைந்தது. கைகேயியும் புலம்பினுள் என வான்மீகர் கூறுகின்றார். கம்பரோ, கோசலை அருதாரற்க் கமித்திர உயிர் சோர்த்தார் என்பாரே யன்றிக் கைகேயியைப்பற்றி ஒன்றும் இயம்பவில்லை. இவையாள் மாயத்தால் கைகேயியின் உள்ளர் திரிந்தது மல்லாமல் உறைந்தும் போயிற்றே. “வடித்தாழ் கூந்தற் கேசயன் மாதே” எனக் கோசலை அழைப்பதை நோக்குக்கால், கைகேயி எதிரிருந்தனன்போல் தோன்றுகின்றது. இந்நேரம் அவள் தன்னால் விளைந்ததன் முடிவைக்கண்டு திகைத்த அழு

தாற்றுதற்கும் ஆற்றாதவளாயினுளோ, மற்றும் மன்னனுடல்மேல் விழுந்து பலம்சிறிடுபுரினும், "இழைக்கின்ற இடையூறெல்லாம் இழைத்துவிட்டு இங்கயத்தி அழுதாலென், அழாதொழிந்தாலென்" எனக் கம்பர் அவர் செய்தியைக் குறிக்கொள்ளாது புறக்கணித்தாரோ அறிவினெல்,

இதற்கிடையில், தயரதன் தேவியர் ஏனையோ ரொல் வேளும் மயிலின்றுமுதத்தில் அங்கு வந்தெய்தி,
 துஞ்சி னுனைத் தம்முயிரின்
 துணையைக் கண்டார் துணுக்கத்தால்
 நஞ்சு துரகந்தர ரெனவுடலம்
 நடுங்கா நின்ற ரென்றாலும்
 அஞ்சியழுங்கி விழுந்திலாவல்
 அன்பிற் றறகண் டிரி துண்டோ
 வஞ்ச மில்லா மனத்தானை
 வானிற் றொடர்வான் மனம்வலித்தார்

[இறந்துகிடந்த தம்முயிர் நாயகனைக்கண்டு, திடுக்கிட்டு நஞ்சுண்டவர்போல் உடல்நடுங்கி தின்றுகொள்ளும், தஞ்சமும் துயரமுயிருந்து உணர்வுழிந்து விழுந்திலர். எனினில், அன்பைப்போல், அஞ்சாயையுடையது வேறொன்றுண்டோ, வஞ்சனையாவ் மனமுடைய தம் நாயகனை விண்ணுலகின்ற உடனே தொடர்ந்ததைய மனஉறுதி செய்துகொண்டார்]

முடிவுகத்தினும் இவர்களுக்கு நிகரான கற்புடையர் யானார் எனப் புழங்கு கம்பர் கோசலையைமுடிநிழலில் ஒதுக்கிவிடுகின்றார். உடன் கட்டையேறத் துணர்ந்த இவ்வுத்தியியர் தயரதன்மீது விழுகிறுக்குத் தன்மையை,
 கைத்த சொல்லா லுயிரிழந்தும்
 புதல்வற் பிரிந்துக் கடையோட
 மெய்த்த வேந்தன் திருவுடம்பைப்
 பிரியா தழுது விட்டிலரால்
 பித்த மயக்காஞ் சுறவெறியும்
 பிறவியி் பெரிய கடல்கடக்க
 உய்ந்து மீண்ட நாவாரியி்
 தாரும் போவா ரொக்கின்றார்.

[கைகேசியின் கசப்பான சொற்களால் மகினைப்பிரிக்கும் உயிரிழந்தும் கடைசிலரையினும் மெய்யேற்றிய அரசனது திருவுடம்பை அழுதவண்ணமாய் விட்டுப்பிரியாது இருந்த இம்மாதர், ஆசாபாசங்களென்னும் பித்தமயக்கமாயி கரு

மீன்கள் மோதித் திரியும் பிறப்பாகின்ற பெரிய கடலைச் செவ்வனைகடக்கும்படி செலுத்திவிட்டமாதர்கலத்தில்தாரும் போவதற்கு இருப்பவரைப் போல்கின்றனர்] என வகுத்தாரக்கின்றார் கம்பர். இரான் உயிர்தான் உய்ந்து கரைபேற உதவியாரிடுப்பித மறுதடடல்; அல்தின்றி அது தன்னை ஆசையெனாஞ் சுறவிற்கு இரையாக்கிக்கொள்ளுமெனின், "புலையாம் பிறவி பிறந்த தென்செய்தோம்" என்று ஏங்கிவெண்டாலோ. இத் தொழிலை கனியாற்றியது தயரதனுக்கு அவனுடல், உயிரோடிருந்த தயரதனைக் கம்பர் புழங்குதது ஒருகொடியாக, அவ்வுயிர் கீழ்கியின்று அவன் உடலம் கம்பர்வாயால் பெறுகின்ற புழங்கு பலகொடி. மாண்டவனும் தயரதன், அவனைப் போற்றுவோரும் கம்பர்—இப்பாட்டொன்றே கலைபுணர்வுடையோர் உள்ளத்தை உண்மைநெறியில் உருக்கிவார்க்கப்பற்றும்மே.

இன்னபடி தங்கள் நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கத் தரியாத கற்பினுலை அவனைத் தொடர்ந்ததைய வேண்டி உயிரிழந்து, ஒவ்வொருக்கிற்கும் ஆயிரத்தகோசலையுக் கோளாகா இம்மாதர். இவர்களைவே வான்மீகத்தகவயின் கோக்குக்கால் அங்கு அவர்,

"ஆ! மகாராஜாவே, அன்பாகப் பேசுபவரும் சத்திய சத்தருமன இராமரால் கைவிட்டபட்டு என்னைத் தாக்கன் என் கைவிடுகிறீர்கள். இராமனைவிட்டுப் பிரிந்தாகங்கள், கணவனைக்கொன்ற கெட்டு உட்கையுள்ள கைகேசியினைக் கைப்பெய்க்கணாக எவ்வாறு விடீயோம்?..... தங்களையும் வீரனான இராமனையும் பிரித்ததால் தோன்றிய தயரத்தால் கலக்கமுற்றவர்களும் கைகேசியால் ஆவமிக்கப்பட்டவருமன காக்கன் எவ்வண்ணம் பிழைத்திருப்போம்! எவன் அரசரையும் மிக்க பலமுள்ள இராம லட்சுமணர்களையும் சீதைமையும் பிரியச்செய்தாளோ, அவன் வேறு யாரைத்தான் அடித்துத் தூர்த்த மாட்டான்.

என்று கதறுவதன் உட்கருத்தை ஆராய்வோமெனின் இராமனேனும் தயரத்தேனும் தம்மைக் காப்பதற்கில்லா நிலையில் கைப்பெய்க்கணாய்க் கைகேசியின் கொடுமையின்மீது வாழ்வதற்குநீசிய அச்சமே வெளி யாகின்றதன்றித் தம் நாயகன்பால் உள்ளன்பு இருந்த கொள்கை எள்ளளவேனும் தென்படல் யாதானுமில்லை. பட்டதெல்லாம் பொன்னாரும் இரசவாதம் கம்பர் நாவிலே நகியுளது.

ஆய்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

குழந்தைகளுக்கும் :
 பூரீகர கஸ்தூரி மாத்தியை
 கோரோஜனை மாத்திரை
 சிற்றைதலம்,
 "பாலசுதா" (Reg.)
 அமிர்தாமலகதைலம்
 குழந்தை கட்டிக்கும்
 ஜுவர்க் கட்டிக்கும்

கவளிக்க "சுத்வைத்யசாகு" நஞ்சுள்கூடு

 பூண்டெட்
 ரெகுட்ரேட்
 ஸோஸ் ஏஜண்ட்
 கன்ஸர்னர், மதுரை.

டானிக்குகள் :
 சானன்பிராசா
 திராகுடாகம்
 பாத்தாரி ரசாயனம்
 ஜீவவஸுதா (Reg.)
 பிரங்காமலகதைலம்
 ஸ்டெஷல் மருத்து 15 நாட்
 களுக்கு து. 2-0-0.

பிரான்சு : மதுரை.
 கல் கத்தர். சாளுரணம்-யாக்கோட் (செய்தற் செய்யு) மட. 61, மெடிக்கேட்டெரி காஞ்சி புரம்.

தோலாமொழித்தேவர் இயற்றிய

குளாமணி

[656-வதுபக்கத் தொடர்ச்சி]

6. மந்திரசாஸ்திர சருக்கம்.

337. மைமலில் வாணல காண்டுமண் ணோர்களுக்கு
 குய்யும் வாயி னுணர்த்திய தோன்றிய
 ஐய னாற்பிற வாராநர் நீக்கியிவ்
 வைய மாயதெல் லாம்வளர் கின்றதே. 101.

மை இல் வான் உலகு ஆண்டு - குற்றமற்ற தேவ
 லோகத்தை முன்பு ஆண்டிருந்து, (பின்பு) மண் உள்
 ணோர்களுக்கு உய்யும் வாயில் உணர்த்திய தோன்றிய-
 இப் பூய்யில் வாழும் மக்களுக்கு அவர்கள் உஜ்ஜீவிக்
 கும் மார்க்கத்தை உபதேசித்தருளாமறு இங்கே
 பிறந்த, ஐயனல்-அந்த விச்சுவலை, இவையும்
 ஆயது எல்லாம் - இம்மண்ணுலகமெல்லாம், பிற ஆர்
 அருள்நீக்கி வளர்கின்றது - நீக்கற்கரிய பிற துன்பங்க
 னெல்லாம் நீக்கி இனிது வளர்கின்றது.

338. மங்குல் வாணல காண்டு வரத்தினால்
 இங்கு வந்தனன் ஈண்டளி யீர்த்தபின்
 திங்கள் வானொளி யிற்றிகழ் சேர்தியாய்த்
 தங்கு வாணல கிற்றகை சான்றதே. 102.

மங்குல் வான் உலகு - மேகஞ்சூழ்ந்த வாணல
 கத்தை, ஆண்டு - அரசாண்டிருந்து, வரத்தினால் -
 கடவுள் தந்த வரத்தினால், இங்கு வந்தனன் - இவ்
 வுலகத்தில் ஒரு வித்தியாதானாகப்பிறந்தான், ஈண்டு
 அளி சந்தபின் - இங்கே அரசனாகத்தங்கிக் குடிசைக்கு
 துத் தண்ணளி புரிந்தபின், திங்கள் வான் ஒளியின் -
 சந்திரனுடைய நிறைந்த ஒளிசுயப்போல, திகழ்
 சேர்தியாய் - விளங்கும் ஒளிவடிவமாய், தங்கு வான்
 உலகில்-உறையும் விண்ணுலகத்தில், தகை சான்றது -
 பெருமை கூர்ந்து விளங்குவான்.

வான் - ஒளி; வானொளி - மயிசைச்சொல், 'வந்த
 னன்' என்பதற்கு அவன் என்ற எழுவாய் வருவித்
 துரைக்க. அவன் சேரதி வடிவானமைப்பற்றிச் சான்
 ர்தே என்ற அஃறிணை முடிபாக் கூறினார்.

339. தன்னி னாப்பினை வித்திரு னேத்தவிர்த்
 தின்ன னாகவென் றெண்ணிய வெண்ணமோ
 டன்ன னாதவி னாவன் மேற்பிறர்
 என்ன ரேறுமின் னுதன செய்கலார். 103.

தன்னின் ஆய் - தனது சுயச்சுயைபால் இவ்வாறு
 தேன்றி, வினைவித்து - நன்மையை வினைவித்து,
 இருளை தவிர்த்து - தீமையை நீக்கி, இன்னன் ஆக
 என்று - அரசனாய் வாழ்வதென்று, எண்ணிய எண்
 னமோடு - நினைத்த நினைப்பினால், அன்னன் ஆதவி
 தால் - அவன் இவ்வாறு தேன்றியிருப்பதால்,
 அவன் மேல் - அவனுக்கு, என்னர் ஏனும் - எப்
 படிப்பட்டவரும், இன்னுதன எண்ணிலார் - தீங்கு
 செய்ய நினையார்.

340. காம்பின் வாய்ந்தமென் றோளியக் காதலன்
 தேம்பன் மாலைநன் மார்க்கஞ் சேருமேல்

ஆம்பன் மாலைபும் ஆய்கதிர்த் திங்களும்.

தாம்பன் மாலைபுஞ் சார்த்த தனைத்தரோ. 104.

காம்பின் வாய்ந்தமென் தோளி - மூங்கிலைப்போல்
 அழகுவாய்ந்த மென்மைபான தோள்களையுடைய
 நமது சுயம்பிரபை, அ காதலன் - அத்தகைய கணவ
 னுடைய, தேன் பன் மாலை நன் மார்க்கம் சேருமேல்-
 வண்டுகள்பாடும் மலர்மாலைபை அணிந்த அழகிய மார்க்
 கைத் தழுவிக்க் கூடப்பெறுவாளாயின், ஆம்பல் மாலை
 யும் - செவ்வலி மலர்க்கூட்டமும், ஆய்கதிர்த் திங்க
 ளும் தாம்-அழகிய கிரணங்களை உடைய சந்திரனும்,
 பல் மாலைபும் - பலராளும் மாலைப்பொழுதில், சார்ந்
 தது அனைத்து அரோ - சேர்ந்து விளங்குவதைப்போ
 லச் சிறந்து விளங்குவார்கள்.

மாலை - (1) பூமாலை(2)வரிசை, கூட்டம் (3)மாலைப்
 பொழுது, 'திம்பன்மாலை' என்றும்பாடும்.

341. நம்பி தங்கை நகைமலர் கற்பக்க
 கொம்பி னன்னவன் கொக்கணி கூந்தலார்
 அம்பி னீண்டரி சிந்திய மாக்கயல்
 வம்பி னீண்டமை வாணெடுக் கண்ணினார்

342. கோதின் மாலைகண் மேற்குதி கொண்டெழு
 சித் மாலை கின்னர வண்டினம்
 ஊதி மாலை வாயுறை யுக்குமற்
 சேரதி மாலைபென் பான்கடர்ப் பூணிணர்

343. வெம்பு மால்சுனி யானைலி லக்குரீர்
 நம்பி னாரியிது சேர்பெய ராற்கணி
 அம்பி னீளி வாணெடுக் கண்ணவன்
 வம்பு சேர்முலை வாரிவ ளாகமே. 105-107.

நம்பி தங்கை - உனது மகளாகிய, நகைமலர் கற்ப
 கம் கொம்பின் அன்னவன் - விரிந்தமலர்களையுடைய
 கற்பகமரக் கொம்பை ஒத்தவளும், கொங்கு அணி
 கூந்தலார் - வாசனைபோடு கூடிய அழகிய கூந்தலை
 உடையவளும், அம்பின் நீண்டு-அம்பைப்போலீண்டு,
 அரி சிந்திய - செவ்வகின் பார்த்த, மா கயல் வம்பின்-
 சிறந்த கயல்நீண்ப்போலும் புதுமைபின், நீண்ட -
 சிறந்த, மைவான் செடுக் கண்ணினார் - மைதிட்டிய
 ஒளிபொருந்திய (வானைப்போன்ற) நீண்ட கண்ணை
 உடையவளும், கோது இல்-குற்றமற்ற, மாலைகண்மேல்-
 மாலைகளின் மீது, குதி கொண்டு எழு - குதித்துஎழு
 கின்ற, தே மாலை கின்னரம் வண்டு இனம் - இசைப்
 பண்ணின் தொகுதி வாய்ந்த கின்னரம் போன்ற
 வண்டுக்கூட்டம், மாலைவாய்-அந்திப் பொழுதில், ஊதி
 உறையும் - தேனையுண்டு தங்கும், குழல் - கூந்தலை
 யுடையவளும், கடர்ப் பூணிணர் - பிரகாசிக்கும் ஆப
 ரணங்களை அணிர்த்தவளும் ஆகிய, சேரதிமாலை என்
 பான்-சுயம்பிரபை, வெம்புமால்சுனி-விளங்கொண்ட
 மத யானையைபும், விலக்கு ரீர் - வென்று அடக்குந்
 தன்மையினுள், நம்பி- ஆன்மக்களின் சிறந்த, ஞாயிறு
 சேர் பெயராணுக்கு - அருக்ககிர்த்தி என்னும் பெய
 ரை உடைய இவனுக்கு, அணி - ஆபரணமாக விள

க்குவாள்; அம்மின் நீள் அரி வான் றெடும் கண் அவன்- அம்பைப்போல நீண்ட செவ்வரிபாந்த நீண்ட கண் அலைபுடைய இவளுடைய, வம்பு சேர்முலை - கச்சையணிந்த முலையே, வாரி வளாகம் - அவனுக்குக் கடல் சூழ்ந்த உலகம்போலும்.

சயம்பிரபையை அருக்கசீர்த்தி என்பவனுக்கு மணம்செய்து கொடுத்தால், அவன் அவனுக்குச் சிறந்த அணிபோல விளக்க அவளுடைய முலையைத் தழுவிச் சுமும் இன்பத்தை அவன் இவ்வுலக முழுவதையும் பெற்றாற்போல மதிப்பான் என்பதாம்.

314. இன்ன வாழ்சையப்பெறின் யாவரும் என்ன வாதும் இகப்பவரின்மைபால் அன்ன வாறறு றுண்டெனி லாப்நீதியான் சொன்ன வாறுகொண் டசுடர் வேலினும். 108.

சுடர்வேலினும்-ஒளிரும் வேலியேந்திய மன்னனே, இன்னவாறு இசையப்பெறின் - இவ்வாறு இவர்கள் கணவனுல் மனைவியுமாய்ப் பொருந்தப் பெறுவாராயின், யாவரும் என்னவாறும் இகப்பவர் இன்மையால் - எவரும் எவ்வகையிலும் பழிப்பவர் இன்மையால், அன்னவாறு அருள் உண்டு எனின்-இப்படிச் செய்வது உனக்கும் சம்மதமானால், யான் சொன்ன வாறு கொண்டு - நான் சொன்ன விஷயங்களை ஆலோசித்து அங்கீகரித்து, ஈ-மகனை மணம் புரிந்துகொடு; (என்றான்.)

கொண்ட - கொள்வாயாக; ஈ என்னுள் துணை வினைபைக்கொண்ட 'கொள்' என்னும் வியங்கோள் வினைமுற்றுமாம்.

வேறு

345. கொக்குவண் டனைந்த தாரான் குறிப்பறிந் திவைக னொல்லாம் அங்கவன் மொழிந்த பின்னை அவனையு மமைகி கூறி நக்கைதன் றுதை தோழர் நால்வரு ணால்வ ராவான் தொக்கலக் துனர்கொன் டார்சீத் சமந்தரி சொல்ல ஹற்றான். 109.

வண்டுக்கொக்கு அனைந்த தாரான் - வண்டுகள் பூந்தாளை அனையும் மாலைபைய அணிந்த மன்னனுடைய, குறிப்பு அறிந்து - உள்ளக்கருத்தை உணர்ந்து, அங்கு அவன் - சதசாகரன், இவைகள் எல்லாம் மொழிந்த பின்-இறந்ததைச் சொல்லி முடித்தபின்பு, அவனையும் அழைக்கூறி - அவனையும் இருவென்று சொல்லி, நக்கைதன் தாளை தோழர் - சயம்பிரபையின் தந்தையின் தோழராகிய மந்திரிமார், நால்வரும் நால்வரான-நான்குபேர்களின் நான்காவதாகிய, தொக்கல் அம் துனர்கொன் டார்பின் சமந்தரி - மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட அழகிய பூங்கொத்துக்களைக் கொண்ட மார்பினை உடைய சமந்தரி பெண்பவன், சொல்லல் உற்றான் - தன் அபிரிபிராயத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ம ல ர் வ ன ம் .

விதியில்லா மதிபாலன்.

விமனே காம னுறைபோல் வீரமுடன் போழும் வாய்ந்த இனையோன் மதிபாலன், தாயில்மறந்த கண்ணும் மலர்மறந்த குழமுடைய நெடுதூரன் தாழ்கிய தனிப்பெருந்தாயின் பார்த்தால் குனிந்திருந்த மனுவதியின் முகத்தினைத் தன் காங்காரல் மெல்லென மெல்லென நியிர்த்தி, "அன்னாய், உன் தொல் தாயர் என்றுமுளது;...மற்றும், இன்று யான் எய்திய வெற்றியைப் கேட்டி; கற்பத்தூரியராவையும் கற்றெனன் என என் வில்லாசிரிபன் கிடையகொண்ட இவ்விருதிங்களாய் எனதாற்றலைச் சோதிக்கக் காத்திருந்தேன்; இன்றைக்கு நமக்கர் மல்லால் தலைவனை வேந்தன் முன் வென்று காட்டினேன். மன்னவன் பரிசில் தந்த முந்தப் பொன்மாலையைக் காண்டி. இதன் முன் வலிய வீரர் ஆயிரம்பேரை அழித்தவனும் அம்மா அம்மல்லன்," என ஆர்வமுடன் தன் கண்ணிடுபார்ப்பொன்மாலையைத் துவண்டிருந்த அவன் கனிபினுள்வைத்துப் பொத்தாமளையில், உருளுந் தாளங்கள் அவன் கண்ணின் றருக்கக்கண்டு, "அன்னாய் ஆழிமல், உன்னருக்கு யரை இனி என்பெருங்குமால் போக்குவின்" என மைத்தன் இயம்புதலும், உடைந்தநெஞ்சினின்றும் உற்றெழுந்த ஊதைக்கிடையே அயர்மாதாரன், "மகனே, நின்னை இந்நான் தன் எனக் புதையப் புலவி மகிழ்ச்சிற்கோ நின் தந்தை இல்லாதானுழிவன்; தனியே நின்றாயான் இது கோளமுன்னம் மாந்தர்தேவல்லென், பாசியேன்" என மறுகலுற்றான். வேறு வேறு முகத்

திருப்பினும் கண்களெல்லாம் ஓரினத்தன வாடலின் எதிர்பின்ற மதிபாலனுக்கலுழந்து, "யாவனே எந்தை அன்னாய், எங்குநான் இயம்பாய் கொல்லோ, ஆகியே யோ டிருப்பானுபின் அலைவிதோ அருமையன்று. பாசியென் துன்னை வினே பழிப்பதன் பப்பென் கூறு; சாவையும் எந்தைக் கரகம் தாங்குவான் சீர்பே என்னறே" என்று உண்மையை உரைக்குமாறு இரந்தனன். மனுவதியின் இதயம் துன்னணைத்துடித்தது; முத்தென உதிர்ந்த கண்ணீர் மாலையாய்ச் சொரிய, இருளில் தைத்தது முன்னோ வெவ்வரின் பல்லோவெனத் தெரியாநிலையில் தவிக்கு மொருவன் போல் தமொழி, "வாழி, மைத்த, வேண்டா, வாழி வாழி" என விம்மினான். அன்ன அன்னையின் கரங்களே அன்புடன் பற்றி, "இராதேடு நிரண்டு ஆண்டுகள் நிரம்பியும் என்னை ஈன்றவன் யாவனென இன்னும் இயம்பினோய்லை. இஃதெனக் கமகன்று. ஆபினும், உரைப்பதா றுனக்கோர் குறை உண்டமெனின் விடுக" எனச் சாற்றமுன் அவ்விடையை விளர்த்த முகம் பணிப்ப நோக்கி, "உருத்திரகுரனே யடா மைத்தா உன் தந்தை" என்றவுடன் மதிபாலன், நின்னெவன்றும் மற்றுக் கனிவிலுட் கண்டதோர் கணவோ வென்றும் ஒருவ்வகையற்றுத் திகைத்தானுழிவும் அவனது உடலம் உயர்த்திலும் பருபனிதும் இருமடங்கு வளர்ந்தது. வளர்ந்தும் உவகையால் தாவுகின்ற அவனது உள்ளம் அடக்குதற்கு இடம் போதவில்லை. "அன்னாய், என் சொன்னாய்! என் செவியோ, உன் நாவோ

பொய்த்தன? தோலாத தொல்வீரன் உருத்திர சூரனையோ எனதையன்! அத்தறகணுண்மைக்கு ஒரு தனிப் புதல்வனு யான்? பரிமாப்படைநர் இருநூற்று வரை ஒன்றியாய் நின்றவென்ற வீரன்! படைத்தொழிலின் எவ்வையு, போர்ப்புகழின் மருடத்தை, தன் துணைக் கூற்றவன் பிண்டொடர்ப் பகைச்சேனைக்குள் முன்பாயும் சிம்மத்தை.....அன்னம் என்னை நீபெற்றது முன்னரையாயினும் யானே இன்றே பிறந்தவலையினேன். இது சொல்லு; மணந்தவுடன் உன்னை யவன் விட்டேகியது எனம்மா. நின்றபிழையன் நென்பதறுதி. மகதகாட்டுச் சேனாபதியாய் அவன் ஒருகாலத்தில் இருந்தானென் றியம்புவார்; மற்று நாமேன் இவ்வங்க நாட்டில் வசிக்கின்றோம்? யானேருவான் உளெனென் றறிவானே அவன். இந்நாலைத் தாண்டுகாசு அவன் பெயரேனும் செயலேனும் புறம்போர் துவவகில்லது. இந்நாள் யாண்டுள்ள அறிதீயோ! எல்லாம் எனக்குரைத்து அவனிக்குக்குத் திசைநோக்கி என்னை இன்றே போக்குதி. அவன் திருமுக்கத் தரிசித்து, கழல் பணிந்து, அவனிருபெருகரங்களாலுந் தழுவுப்பெற்று, அவன் கொற்றக்கொடியின் கீழ் உடன்றின்று எனது போராற்றலைக் காட்டுதலின்றிக் கணமொன்றேனும் இனி இங்குத் தாழ்வேனெல், தந்தையைச் செற்ற பாவத்தில் யான் சேர்க, "என்ச் சாற்றினான். மருண்டனோனும் இனி மறைக்கும் வகையிலையென் உணர்ந்தனன் மனேவதி; "அஞ்சினேன், மகனே, இதற்கே அஞ்சி இதுகாறு மியம்பயான் துணியாதிருந்தனென். கோமானே இழந்த யான் நின்னையும் பிரிந்தபின், குலமைந்த, எதுகொண்டு வாழுவல்லேன். இருபத்தைத் தாண்டுகளுக்குமுன், என்னரு மதலாய், இருபத்தைத்தாண்டுகளுக்குமுன், மகதர்கோன் படைத்தலைவனாகிய உன் தந்தை இங்குவர்தென்னை மணங்கொண்டு தன்னகர் மீண்ட மூன்று திக்களகவயின், மதியாது தன்னை யாதோ பகர்ந்தனன் தன்வேந்தன் எனமனம்வெறுத்து, கருக்கொண்ட என்னையுக் கருதாது, அத் தேயம்விட்டுப் போயினான். தனியிருந்தானென் என் தந்தை இங்கு அழைத்துக்கொள்ள, நீ பிறந்திருண்டாண்டுகளுக்குள் யான் தந்தையும் அற்றவளாயினேன். என் தந்தையின் பால் அன்புடைய இவ்வங்கர்கோமான உன்னைத் தன்புதல்வனினும் அன்றுமுதல் இனிது வளர்த்து வருவதை யறிவாய். தன் காவலன்பால் உற்றவெறுப்பு உன் தந்தைக்கோர்போர் வெறியாய் யாறி, இகலடைக்கு மிடமெல்லாம் நாயிச் சென்று தன்னைவேண்டுவோர்க்கெல்லாம் தனதாற்றலை விற்று வாழ்த்திருந்தனன். வெற்றித்திருவைப்பற்றிக்கொண்டு அளியேனை அறவே துறந்தானாமைத்தா. மீண்டிலன். அவனது பெருகும் புக

மைக் கேட்பதற்கே வாழ்த்திருந்தேன். சிலகாலமாக அவன் பேரும் கேட்கவில்லை; இருக்குமிடமுந் தெரியவில்லை; சதல்லால் யானறிந்த திரிய யாதுமில்லது" என முடித்தனன். இதுகேட்ட இளவல், "அம்ம, எவ்வயின் இருப்பினும் என் தந்தையை அடைந்து உன் நாயகனைக்கொணர்வேன்.....நம் வேந்தன் ஏனிதன்முன் உன்பொருட்டு உருத்திரசூரனைத் தேடிக்கொணர்விக்க மறுத்துவிட்டான்" என வினவ, அவன், "மைந்த அவன் மறுத்திலன். துறந்து சென்ற நாயகனைக்கொணர்ந்து தா, எனக்கேட்க நானினளாய்ப்பான் வாளாயிருந்துவிட்டேன். நானே அது செய்யற்குரியது என்றவன் என்னாது என்தியிப்பல்லால் வேறு யாது. சிறுவ, உன்னைப் பிரியத் தரியேவாயினும், நின்னை உந்தும் இவ்வூக்கத்தைத் தடுக்கும் வன்மை எனக்கில்லை. மற்றென் மனமகனை மீண்டுக் காணவாரு" மென்றுமோர் நசையும் உளது. என்செல்வ, செல்களீ. நம்மன்னவன் நின்வயின் மிக்க பரிவுளன். அன்னான் உதவியை வேண்டுக்கொள். உற்றமுறையில் உன் கருமத்திற்குத் துணைசெய்வான்" என விடைதந்து பின்னும் யாதோ பகர வினைத்தவன்பால் நிற்பதும், மைத்தன், "நின் ஆசி தந்திடுக, இன்றே நிருப்பால் சென்று உகவி வேண்டுவல்" என மொழிந்தனன். மனேவதி, "குமர, என் ஆசியோடு நினக்குக் கொடுத்தற் கோர் குறியுமுளது" என இயம்பி, பொற்றொடி. பெயற்று கொணர்ந்து, இதனை அணிக்துகொள். இதன்மீது உன் கொற்றத் தந்தையின் இலச்சினை பொறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. பிறப்பது ஆன்மகவாயின் இப்பொற்றொடியை இட்டு...இப்பொற்றொடியை இடுக" என்று உன் தந்தை பணித் தகன்றனன்; "என்ப பரிவிழைமும் அவனது கரங்களில் சூட்டினான். தந்தை சந்தை தொடி கையினும் மன்னவன் அளித்தமலை மார்பினும் அணிந்து மழவியையைய மதிபாலன் கொற்றவன் கோயில்கோக்கிப் புறப்பட்டான். சிறுவன் சிந்தனை அலையாதிருத்திருக்குமாயின், அவன் நற்றய் இட்டு என்ற எச்சத்தைச்சிந்து கவற்செயுடன் வினாந்து முற்றுக்கியதைக் கருத்துட் கொண்டிருப்பான்."

"சில ஆண்டுகள் கழிந்தபின் யானேர் ஏவலாளனை உன்வயின் விடுப்பேன். நின்வயிற்றுத்தித்த மகவு புதல்வனாயின் இப்பொற்றொடியைப் பூட்டி அப்புதல்வனை அவனேவி அனுப்பு" என்று உருத்திரசூரன் தன் மனைவிக்கு விதித்திருந்ததையும், அவ்வாறே பன்னிரு வருடங்களுக்குமுன்; ஏவலாளன் வந்ததையும், மகனைப் பிரியவாற்ற மனேவதி தனக்குப் பெண்ணே பிறந்ததென்று ஏவலாளன்பால் சொல்லிப் போக்கியதையும் இன்று தன் மைத்தனுக்கு இயம்பத்துணியாமையால் அவள் மொழி அவ்வண்ணம் பிறழலாயிற்று.

ASOKA SALT

அசோகா சாஸ்ட்.

(ரிஜிஸ்டர்ட்.)

(அசோகா—உப்பு)

ஆரோக்யத்தைப் பாதுகாக்கவும் ரோய்கள். வராமல் தடுப்பதற்கும் அசோகா—உப்பு ஓர் அரு மருந்து.

உணவை நன்றாகச் சீரணத் செய்து, யாதொரு வருத்தமுமின்றி நாள்தோறும் மலத்தைக் கழிக்கும் சிறந்த குணமுள்ளது.

அசோகா—உப்பு ஜஸ்தில் போட்டால் பால் பொங்குவதுபோலவே பொங்கி வரும்.

விலை ரூ. 1—8—0. தபால் செலவு வேறு.

அசோக கம்பெனி லிமிடெட்,

சென்னை.

என்பதீந்தது] **நாஷனல்** [1906.

இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ், 7, கவுன்சில் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

இக்கம்பெனியால் நடத்தப்படும் கம்பனிகளில் தலையாயது

1930 வருஷாந்திர ரிபோர்ட்டின் கருக்கம்.

1930 வருடம் நிறைவேறிய புது பில்டிங்ஸின் ரூ. 1,18,55,069.

1930 வருடத்தில் அதிகமான லேப அன்யூரன்ஸ் பண்டு 11,51,813.

டிரீயிங் வருடம்படி 30,88,936.

1930 வருடத்தில் கிடைத்த வட்டி வருடம்படி 7,47,608.

பொத்த அய்லெட், ரூ. 1,65,00,000க்கு அதிகம் 1930 வருடத்தில் நடைமுறையில் இருக்கும்.

லேப அன்யூரன்ஸின் மொத்தம் 6,55,70,916.

பிரீமியம் மிகக்குறைவு, பாஸிவ் ரிபீர்தனைக் கிசவும் தாராளமடைவை. எல்லாவித லேப அன்யூரன்ஸ்களும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

ரெஜன்ஸி எடுத்துக்கொள்வது உங்களுக்கு இலாபமாகும்

113, அரமணைக்காண் } T. அனந்தாசாரி, B. A.
தெரு, சென்னை. } செட்டாரி, மதராஸ் பிராகுச்.
R. G. தாஸ் & கம்பெனி, மாணேஜர்கள்.

நாஷனல் பையர் அண்டு ஜனரல் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—காஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ், 7, கவுன்சில் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

தி, மோட்டர்ஸர் மோட்டர்ஸ் ஸைகிள் இன்ஷூரன்ஸ். கேட்போருக்கு விவரங்கள் அனுப்பப்படும்.

:: உத்தம தோழன் ::

அறியாமையினால் ஆபத்தில் அகப்பட்டு அல்லப்படும் காலத்தில் உங்கள் இடக்கண்ணைப் போகித் திராஜஸ்திரியென்னும் ஆரோக்ய சம்பந்தம் வைப்பது எங்கள்

ஆதங்க ரிசுரலு மாத்திரைகள் தான் 82 மாதிரைகளுடைய பட்டி 1-க்கு ரூ. 1. வீவரம் வேண்டுமோர் எங்கள்

காம சாஸ்திரம்

என்னும் புல்தகத்தை வரலமுத்து வரசியுங்கள். இது மாகவும் தபாற் செலவில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க ரிசுரலு ஒளஷதாயியம், 26, பிராட்வே, மதராஸ்.

— திருக்குறள் —

மலமம் சோந்திற் பகராதிமம்

விஷய ஒப்புக்குறளும்

(வா. மார்க்க சகாயம் சேட்டியார் புதிப்பு)

சிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவணையிலும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாசிரியர் அளித்ததாகும். மாணுக்குக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்ற பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சலப்படும்.

விலை அணு 12. வி. பி. செலவு வேறு.

கலாநிலயம், புரணை, சென்னை.

- பாரதி -

சுந்திரம் — சமத்வம் — சகோதரத்வம்.

ஓர் தேசிய மாதப் பத்திரிகை.

முன்னுவது ஆண்டு நடக்கின்றது.

உள் நாடு வருட சந்தா ரூ. 200
வெளி நாடு " ரூ. 280

தனி (சாம்பின் காசி) பிரதி விலை அணு 5. வேண்டுமோர் ஸ்டாம்பு அனுப்பவேண்டும்.

ஜாதிமத கட்சி பேதங்களின்றித் தேசமேடுதலைக்காக உழைக்கும் தேசிய மணம்மகமும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:—R. நாராயணசாமி.

விவாசம்:—ரவீன் பாரதி ஆபீஸ்,

உத்தமபாளையம், மதுரை ஜில்லா.

சிறப்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திரு அருட்பா

வசனப்பகுதி

ஆ. பாலகிருஷ்ணமீனா பி. ஏ. எம். எஸ் அவர்களது அடக்க விலைப்பதிப்பு.

புல்தகங்கள், 4, அணுவம், புல்தக போஸ்ட் செலவிற்காக, 1 அணுவம், ஆக, 5 அணு தபால் ஸ்டாம்புகள் அனுப்பப்பெற்றதற்குக் கொள்ளலாம்.

கலாநிலயம்—புரணைபாக்கம் சென்னை.

கலாநிலயம்

1-ஆவது வால்பூம் 1928-ஆம் ஆண்டுப் பிரதிகள்

1. சேக்கிழாரும் திருக்கண்ணப்பரும்:—கட்டுரைகள் 51.
2. கம்ப ராமாயணம்:—பால சாண்டம் ஆற்றப்படல முதல் மிதிலைக்காட்சிப் படலம்வரை கட்டுரைகள் 51.
3. அகப்பொருள் வரலாறு:—காட்சி முதல், ஒத்த பிரிவுவரை கட்டுரைகள் 18.
4. காந்தார நாட்டுக் கட்டுழி:—காசிய சிபல் நயம் பெற்ற நற்றிழை நாவல் 51 இதழ்களில் வந்துள்ளது.
5. தமிழ்ப்பாடம்:—நளவெண்பா, சயம் வர காண்டம் முதல் கலிதொடர் காண்டம் முடிய, 52 இதழ்களில் வந்துள்ளது.
6. தேவாரமும் ஐந்திணையும்:—தமிழ் இலக்கண ஐந்திணைப் பாற்பாட்டைத் தேவாரத்தின் துணைகொண்டு விளக்கிய கட்டுரைகள்.
7. வானகால்தீரம்:—வான சால்தீரவுண்மையை யாவரும் அறியுமாறு வரையப்பட்ட கட்டுரைகள் 20.

மலர்வனம் பழமுதிர்சோலை, மேனாட்டுத் தத்துவ அறிஞர்களாய் பிரிபிரிச்சிவையன், எபிரூயர்ன், பிளேன், பைரோன், அரிஸ்டாட்டில் முதலானோர் தத்துவ ஆராய்ச்சி, இலக்கிய ஏற்ற ஆராய்ச்சியென்ற இலக்கியங்களை ஆயும் முறை விளக்கும் 6 கட்டுரைகள், கார்லை எமர்ஸன், ரஸ்கின், டால்ஸ்டாய், ஆஸ்கர் ஓயில்ட், ராபர்ட் பர்ன்ஸ் ஆனோர் கட்டுரை மொழிபெயர்ப்பு, இலக்கியக்கதைகள், நாடடி நானூற்றின் திரும், பாரசீகப் புலவர் உமார் கயாம் காட்டியவக்கும் தத்துவநிலை, முதலிய பல சீயாசங்கள்.

2-ஆவது வால்பூம் 1929-ஆம் ஆண்டுப் பிரதிகள்

1. கம்பராமாயணம்:—மிதிலைக்காட்சிப் படலம் முதல் பரசராமப்படலம் முடிய 48 கட்டுரைகள்.
2. அப்பர்:—கட்டுரைகள் 50
3. வில்லி பாரதம்:—ஆதிபர்வமுதல் சபாபர்வம் வரை கட்டுரை 32.
4. வொங்குத்தந்திளவரசன்:—காசிய நலம் பெற்ற காதற் கதை. 20 இதழ்களில் வந்துள்ளது.
5. அகப்பொருள் வரலாறு.—காவற் பிரிவு, பொருள்வயின் பிரிவு, பரத்தையிற் பிரிவு கட்டுரைகள் 6.
6. மாறன் பாப் பாலினம்:—16 இதழ்களில் வந்துள்ளது.
7. குலசேகரர்:—குலசேகரர் தத்துவத்தை விளக்கும் கட்டுரைகள் 28.
8. தமிழ்ப்பாடம்:—நளவெண்பா கலிநீக்கு காண்டம், திருவேங்கடமாலை, திருவரங்கு கத்தமாலை, திருவரங்குத்தந்திராதி, திருவரங்கு கலம்பகம், 50 இதழ்களிலும் வந்துள்ளது.
9. நம்மாழ்வார் வைபவம்:—கட்டுரைகள் 12.

மானத சாத்திரம், மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள் 11, அண்டபுராணம் - காப்பி, தேயிலை புகையிலைமுதலிய நிற்ப்புப்படலங்கள் 5, மலர்வனம் 8, பழமுதிர்சோலை, திருவாய் மொழியின் திரும், கண்கண்டதெய்வம், உடனும் மனமும், நன்னெறியின் ஏற்றம், சிந்தாமணி நீதிச் செய்யுள் ஆய்வு பல கட்டுரைகள்.

3-வது வால்பூம் 1930-ஆம் ஆண்டுப் பிரதிகள்.

1. கம்பராமாயணம்:—மந்திரப்படலம், மந்திர சூழ்ச்சிப் படலம் கட்டுரை 48.
2. குறுந்தொகை:—400 பாட்டுகளும் உரை யுடன் 34.
3. தமிழ்ப்பாடம்:—கிருஷ்ணன் தூது, நடை தம், நளன் தூதுப் படலம். இலக்கணம் புணரியல் முற்றப்பெற்றது.
4. அப்பரும் 64 கலைகளும்:—36.
5. நம்மாழ்வார் வைபவம்:—34.
6. இலஞ்சிப்பாவை:—இதழ்கள் 24.
7. ஆச்சரிய சூடாமணி:—(ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நாடகம்) 15.
8. மானதசாத்திரம்:—(கடந்த) 32. மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், சிறு கதைகள், மலர்வனம், பழமுதிர்சோலை, மாதவிமாதவம் ஆகிய பல கட்டுரைகள்.

மேற்கூறிய மூன்று வருடப் பிரதிகளும் எம்மிடம் பயிண்டு செய்தும், செய்யாமலும் கிடைக்கும்.

விலை விவரம்:—தபால் செலவு உள்பட, வால்பூம் ஒன்றிற்கு

உள்ளூடு	ரூ. அ. ப.	வெளிநாடு	ரூ. அ. ப.
பையிண்டு செய்யாதது	8 8 0	பையிண்டு செய்யாதது	10 0 0
காலிகோ கில்ட்	10 0 0	காலிகோ கில்ட்	11 8 0
ஆப்பலெதர் கில்ட்	10 8 0	ஆப்பலெதர் கில்ட்	12 0 0

:: கலாநிலயம் ஆய்வு, புரணைபாக்கம், சென்னை ::

வர்த்தமானம்

இங்கிலாந்தில் சைவ உணவுப் பிரசார முயற்சி நடந்து வருகின்றது. பிரிட்டிஷ் பார்லிமென்டு சபை அங்கத்தினர் மாதம் ஒரு விருந்து நடத்துகின்றனர் என்றும், அல்லியூத்தில் சைவ உணவு அளிக்கப்படுகின்றதென்றும் தெரிகின்றது.

***

கோயமுத்தூர்ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சண்டபாளையம் என்னும் கிராமத்தினர் ராடார் வகுப்பினர், இனிக் கள் இறக்குவதற்குமேறாவதில்லைபென்றும், இனிப் பத்தினியில் வெல்லும் காய்ச்சுவதென்றும் முடிவு செய்திருக்கின்றனர் என்று கோயம்புத்தூர்ச் செய்தி தெரிவிக்கின்றது.

***

காந்தி அடிசலின் 62-வது பிறந்தநாள் அக்டோபர் மாதம் 2-ந் தேதி வருகின்றது. அத்தினத்தன்று கிர் காள் என்னும் உணர்வுகளை ஒன்று சேர்ந்து 62-வது சம் கஜம் நூலை நூற்றுக் காந்திக்குப் பரிசாக அளிக்கப் போகின்றனராம்.

***

சீனாவில் சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளத்தினால் 20 லட்சம் பேர் மாண்டனர் என்றும் லக்ஷக்கணக்கானவர் வீடு வரையில் இல்லாதவர்களின்றனர் என்றும், சீன அரசாங்கத்தார் கஷ்ட நிவாரண முயற்சி செய்து வருகின்றனர் என்றும் அயல்நாட்டுச் செய்தி அறிவிக்கின்றது.

***

இதுவரையில் இங்கிலாந்தில் அதிகாரம் வசிக்கத் தொழிற்கட்சியார், வேலையில்லாத தினடாட்டத்தைத் தங்களுள் தீர்க்கமுடியாத காரணத்தை முன்னிட்டிடுத் தக்கனது மந்திரிசபையைக் கலைத்துவிட்டனர். மாக் டொனால்ட், சிரயர் கட்சியினரின் துணைகொண்டும், கன்ஸர் வெட்டிஷ் கட்சியினரின் சிலர் துணைகொண்டும் தேசியக்கட்சி மந்திரி சபையொன்றை நிறுவி யுள்ளார். இங்கிலா விஷயமாயும், ரவுண்டேடுல் மஹாநாடு விஷயமாயும் இதுவரை கையாளப்பெற்ற கொள்கையை இக்கட்சியார் ஏற்படுத்திச் சொல்லப் படுகின்றது.

***

திருக்காளத்தியில் காந்திநகரத் ஆலயத்தில், ஞானப்பூங்கோதையம்மன் சன்னதி கர்ப்கிரஹம் தில் இருந்த பொற்கலசம் இரண்டுவாரங்களுக்குமுன் களவாடப்பெற்றதென்றும், போலீசார் திருட்டினைப் பிடிக்க முயன்றுவருகின்றார்கள் என்றும் தெரிகின்றது.

***

பிரான்ஸில் வரவர வரிப்பளு அதிகமாகின்றதாம். சமீபத்தில் பிரஞ்சுக்குடியரசுப் பிரஜைகள் ஒன்றுகூடி வரி அதிகமாவதைக் கண்டித்தனர் என்றும், சில புதிய வரினைக் கொடுக்க முறுக்கின்றனர் என்றும், பாரிஸ் நகர சபையினர் அதிகமான செலவு செய்திருக்கின்றனர் என்று ஜனங்கள் ஆத்திரக்கொண்டு இருப்பதாகவும் அயல்நாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது.

***

பர்மாவில் மந்திரிகளின் சம்பளத்தைக் குறைக்க முயற்சி நடக்கின்றதென்றும், சீக்கிரத்தில் கூடும் சட்ட சபையில் இது விஷயமாய் விவாதம் நடக்கும் என்றும் பர்மாத் செய்தி கூறுகின்றது.

***

இங்கிலாந்து வாகியான லேடி ஜூலியா என்னு மது, மத ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டுக் கடைசியில் இந்து மதமே பெருமையுடையது என மதித்து அம் மதத்தைத் தழுவினாராம். அவர் பிரைட்டன் என்னு மிடத்தில் ஒரு இந்துக்கோபில் கட்டியிருக்கின்றாராம். அக்கோபியில் இருப்பவர் இந்து மதத்தை எங் கும் பிரசாரம் செய்யும் வேலையை உடையவர், லேடி ஜூலியா என்னும் அம்மை சிறிது காலத்திற்குமுன் இறந்துபோனார். இறக்குமுன் அவர் எழுதிவைத்த விஸிலில் தாம் இறந்த பிறகு தம்மைத் தகனம்செய்து, அச்சமப்பலித் கங்கையில் கரைக்கவேண்டுமென்று எழுதிவைத்திருந்தனராம். அவ்வாறே அவ்வம்மை யார் சமீபம் கங்கையில் போடப்பட்டதாம்.

***

லார்ட் இர்லிண்ட் பிரபுவின் கடைசிக் குமாரன் தென் இங்கிலாந்தில் ஒரு பள்ளியில் படிக்கின்றாரும். இர்லிண்ட் பிரபு கார்தியின் பேச்சின்படி நடக்கின்ற ரென்று மற்றப் பிள்ளைகள் இப்பிள்ளையைக் காந்தி யென்று அழைத்துக் கேலிசெய்கின்றனராம். அச்சிறு வன் தன் தந்தையிடம் சென்று இனிக் கார்தியின் பேச்சைக் கேட்கா திருக்குமாறும், இல்லையெல் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் உபத்திரவம் தாங்கமுடியாதென் றும் கேட்டுக்கொள்ளப்போகின்றாரும்.

***

ஸெக்கோ ஸ்டீலியாவில் தாமஸ் பாட்டர்ஸ் என்ற ஒரு பணக்காரர் இருக்கின்றாராம். அவருக்கு ஒரு கோடி பவுண்டுகுமேல் சொத்து இருக்கின்ற தாம். அவரது செருப்புத் தொழில் சாலையில் 17000 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனராம். நான் ஒன் றிற்கு 1855000 ஜோடி செருப்புகள் அந்தத் தொழிற் சாலையில் செய்யப்படுகின்றன. இக்கம்பெனியின் செருப்பு விற்றணக்காக உலகமுழுதிலும் இருக்கும் கிளை ஆபீசுகளின் தொகை 2000, இவ் தமது சுய முயற்சியால் 10 வருடத்தில் இவ்வளவு பெரிய வியா பார கிரீத்திப்பண்ணிப் பொருள்சட்டி யுள்ளாராம். தொழிலாளர்கள் நன்மைக்களை பத்திரிகை ஒன்று இவ்வால் நடத்தப்படுகின்றது. அக்கம்பெனி வேலை யாளர்களுக்கு அப்பத்திரிகை இலவசமாக அனுப்பப் படுகின்றதாம்.

***

மோட்டார் வண்டிகளைக் குறைந்த செலவில் வைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு ஐரோப்பாவில் ஒரு துணை யிறகு கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கின்ற தென்றும், ஒரு மோட்டாரோடி 8 பென்ஸ் மிஷியுள்ள விறகு கொண் டு 30 மைல் பிரயாணம் செய்தான் என்றும், இனி மோட்டார் சொந்தக்காரர்களுக்குப் பெட்ரோல் செ லவு அதிகமாகாதென்றும், இலங்கையிலிருந்து வெளியாகும் 'உதயநாகை' என்னும் பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி காணப்படுகின்றது.

—வைத்தியர்தன்—

பண்டித. D. கோபாலாசாரிய அவர்களின்

ESTD 1898

ஜ்வாமருதம்

||வலிநீரம், நரம்புத்தளர்ச்சி, மறதி, அயர்வு, வியக்கூலாவு, இவைகளால் போக்கி, தேக பலம், ரூபகசக்தி, வீர்யவீர்த்தி, ஐதிவைகளால் அளிப்பதில்லை இனையுற்றது||

எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும். னிலை ரூ 3-4-0

ஆயுர்வேதாலயம்

தூபுர் பெட்டி. 287. மதராஸ்.

கோபால், திமூர்

அகராதிகள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (3 பாகம்) ரூ 18-0-0

காரநேவன் அகராதி (தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10-0-0

தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம் வி. கிச்சநாத பிள்ளை-இயற்றியது. 676 பக்கங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நேரான தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் கொண்டது. 6-0-0

கலாநிலயம்,
புரசைவாச்சம், சென்னை.

:: உயர்தரமாய்ச் செய்திருக்கிறார்கள் ::
அப்படித்தானே ருகப்படுத்துவது உங்கள் கடன்!

இன்றைக்கு ஒரு கட்டியாவது இரு கட்டிகளடங்கிய ஒரு பெட்டியாவது வாங்குக!

டாக்டர் ட்ராலியின்

- வயன் சோப் -

அதைப்பற்றிச் சொல்லப்படுவ தெல்லாம் உண்மையா வென்பதை நீங்களே பரீக்ஷித்துப் பாருங்கள். இது நல்ல முறையான விண்ணப்பம். பெயரை ஞாபகமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

:: எல்லா ஷாப்புகளிலும் கிடைக்கும் ::

சோல் ஏஜண்ட்,

அ. வீர. அ. அடைக்கப்ப செட்டியார்,

52, பந்தர் தெரு மதராஸ்.

முத்தும் பவழமும்

ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகள் — விலை அரை 8.

சுகுணவதி அல்லது மனம்போலாங்கலியம் — விலை ரூபா 1.

எனிய கடையில் எழுதப்பட்ட இனிய தமிழ்ப் புத்தகங்கள். அழகிய பல ஆப்டோன் படங்கள். உயரிய பெதர்வெயிட் காடிதம். யாவரும் படித்து இன்பமடையவேண்டுமென்றே குறைந்தவிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது. சிவாசம்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பப்ளிஷிங் ஹெளஸ், மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

நம்பிக்கையான புஸ்தக வியாபாரிகள்

தமிழ், இங்கிலீஷ் தெலுங்கு, ஹிந்தி புஸ்தகங்கள் எல்லாம் எங்களிடம் கிடைக்கும். தேவையான புஸ்தகங்களுக்குக் கெழுதவும்.

கே. எஸ். மணியம் அண்டு கோ., புஸ்தக வியாபாரிகள், இராயப்பேட்டை, மதராஸ்.